

VÝROČNÍ ZPRÁVA

o činnosti Magistrátu hlavního města Prahy za rok 2016 v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2016 je zpracována na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanovuje Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) povinnost každoročně zveřejnit údaje o této činnosti v předepsané struktuře vždy do 1. března následujícího kalendářního roku.

Předmětem výroční zprávy je souhrnná evidence písemných žádostí fyzických a právnických osob o poskytnutí informace, které byly v roce 2016 vyřizovány jednotlivými odbory Magistrátu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 14/2007 k povinnostem zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy, poskytování služeb Magistrátu hlavního města Prahy, organizaci některých pracovních činností a pracovních postupů a k identifikaci osob na pracovištích Magistrátu hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů.

Za rok 2016 se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím projevil zájem veřejnosti o informace týkající se činnosti Magistrátu takto:

a) Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno celkem 467 žádostí, poskytnutím informace bylo vyřízeno 402 žádostí, rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo vydáno 62.

Pro ilustraci uvádíme porovnání počtu podaných žádostí o poskytnutí informace za sledované období:

Rok	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Počet žádostí	62	47	148	161	257	456	438	456	370	446	467

b) Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno 29 odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

c) Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které hlavní město Praha vynaložilo v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

Zákonnost rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a rozhodnutí Magistrátu jako nadřízeného orgánu městským částem hlavního města Prahy (dále jen „městská část“) byla předmětem těchto soudních řízení:

- 1) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 6A 46/2012-88-95 – uhrazeny náklady soudního řízení 9.800,- Kč
- 2) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 5A 143/2012-11-114 – uhrazeny náklady soudního řízení 9.800,- Kč
- 3) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 11A 5/2014-46 – uhrazeny náklady soudního řízení 13.200,- Kč
- 4) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 9A 11/2013-68 – uhrazeny náklady soudního řízení 9.800,- Kč
- 5) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 9A 150/2015-65 – uhrazeny náklady soudního řízení 14.600,- Kč
- 6) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 8 A 131/2012 – uhrazeny náklady soudního řízení 8.808,- Kč
- 7) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 6 A 169/2012 – uhrazeny náklady soudního řízení 7.800,- Kč

Externí právní služby nebyly využity. Náklady na vlastní zaměstnance byly pouze formou měsíčního platu. Rozsudky Městského soudu v Praze vydané v roce 2016 jsou v příloze č. 2.

d) Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla Magistrátem poskytnuta žádná výhradní licence.

e) Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Na Magistrát bylo podáno 63 stížností na postup při vyřizování žádostí o poskytnutí informace. Důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení je uveden v příloze č. 1 této výroční zprávy.

f) Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

Jako nadřízený orgán rozhodoval Magistrát o 91 odvoláních proti rozhodnutím městských částí o odmítnutí žádosti a o 120 stížnostech proti postupu městských částí při vyřizování žádosti o poskytnutí informace. V oblasti ochrany před nečinností vydal Magistrát dle §80 odst. 6 Správního řádu 4 usnesení.

Jako další informaci vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím Magistrát v roce 2016 v jednom případě rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu Technické správy komunikací hl. m. Prahy (příspěvková organizace zřízená hl. m. Prahou) – odvolání odvolatele bylo zamítnuto.

Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Důvod podání stížnosti na postup městských částí:

§ 16a odst. 1 písm. a)2

§ 16a odst. 1 písm. b) 34

§ 16a odst. 1 písm. c)47

§ 16a odst. 1 písm. d)35

§ 16a odst. 3 písm. a)/§ 14 odst. 5 písm. c) 2

Celkem **120** stížností.

Důvod podání stížnosti na postup Magistrátu:

§ 16a odst. 1 písm. a) 3

§ 16a odst. 1 písm. b)28

§ 16a odst. 1 písm. c)31

§16a odst. 1 písm. d) 1

Celkem **63** stížností.

Vyhovění stížnosti městskou částí:

§ 16a odst. 50

Vyhovění stížnosti Magistrátem:

§ 16a odst. 5 10

Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (Magistrátem):

§ 16a odst. 6 písm. a)18

§ 16a odst. 6 písm. b)67

§ 16a odst. 7 písm. a)9

§ 16a odst. 7 písm. b)5

§ 16a odst. 7 písm. c)21

Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (příslušným ústředním správním úřadem):

§ 16a odst. 6 písm. a)25

§ 16a odst. 6 písm. b) 27

§ 16a odst. 6 písm. c)1

Číslo jednací: 6A 46/2012 - 88-95

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: [redacted] bytem [redacted] zastoupen [redacted] advokátkou se sídlem [redacted] proti žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti 1. JUDr. Světlany Jedinákové a 2. Ing. Petra Malotina, zaměstnanců Úřadu Městské části Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2012, č.j. S-MHMP 11924/2012 PR/OKC/3/03/2012,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 6 ze dne 8.12.2011, č.j. MCP6 114826/2011 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 1. 2012, č. j. S-MHMP 11924/2012 PR/OKC/3/03/2012, se zruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce [redacted].**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2012, č.j. S-MHMP 11924/2012 PR/OKC/3/03/2012 (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a

potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 8.12.2011, č.j. MCP6 114826/2011 o částečném odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., a o svobodné přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.). Žalobce dále požadoval, aby žalovanému byla uložena povinnost poskytnout žalobci informace dle bodů 1 a 3 žádosti.

Žalobce v podané žalobě namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo ke zkrácení jeho práv, ať už nesprávným postupem správního orgánu, či nesprávnou aplikací a výkladem zákona a z toho plynoucím nesprávným právním závěrem. Zdůraznil, že žádost o podání informací dostatečně zdůvodnil. Pokud se jedná o požadavek na sdělení dosaženého vzdělání konkrétních osob, tedy jakého vzdělání, na jaké škole a v jaké době dosáhly, vyjádřil žalobce nesouhlas se závěry učiněnými v tomto směru správními orgány. Dle názoru žalobce otázka vzdělání u osob, které působí ve státních orgánech, není otázkou, jejíž zodpovězení by zasahovalo do osobnostních práv těchto osob. Je naopak ve veřejném zájmu, aby na takovýchto místech byly osoby odborně způsobilé. Veřejnost má právo kontroly a tudíž právo na poskytnutí takovýchto informací. Zdůraznil, že dotaz byl položen právě z důvodu, že jsou zde důvodné pochybnosti o tom, že jmenovaní jsou k výkonu své práce odborně způsobilí.

Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s názorem vysloveným žalovaným v napadeném rozhodnutí ohledně požadavku na sdělení výše odměn konkrétních pracovníků povinného subjektu za poslední tři roky. S odkazem na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku č.j. 5As 57/2010-79 uvedl, že je přesvědčen o tom, že v daném případě se nejedná o osoby, u nichž v souvislosti s jejich pracovním zařazením by převažovala ochrana jejich osobních údajů nad veřejným zájmem a nad zpřístupněním takové informace. S ohledem na závažnost celé situace je na místě, aby veřejnosti byla umožněna kontrola s hospodařením s veřejnými prostředky, neboť kvalita jejich práce a nedostatky a chyby, které jsou vytýkány jejich práci, jsou velmi závažné. K argumentaci, že odměny jsou poskytovány za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu, a pokud by zaměstnanec mohl být vystaven tlaku obhajovat každou odměnu, pak by jeho motivace k podávání nestandardních výkonů byla narušena, žalobce uvedl, že pokud zaměstnanec odvádí kvalitní práci a skutečně podává nadstandardní výkony, pak žádnému tlaku veřejnosti vystaven nebude ani v případě, že by byla výše jeho odměny zveřejňována pravidelně bez dalšího. Pokud však zaměstnanec vykazuje takové chyby a nedostatky, které jsou vytýkány v daném případě, o nátlak se jednat nemůže. Tím spíše se nemůže jednat o nepřiměřený zásah do osobnostních práv činných osob. Za nesprávné považuje žalobce rovněž tvrzení žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že § 8b zákona č. 106/1999 Sb. se nevztahuje na informace o výši platu a odměn zaměstnanců územního samosprávního celku. Dle názoru žalobce v tomto případě není nutno vyčkávat na souhlasy dotčených osob s uveřejněním požadované informace. V opačném případě by veřejnosti byla znemožněna jakákoli kontrola hospodaření s veřejnými prostředky.

Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný je subjektem, který má opakované problémy s dodržováním zákona č. 106/1999 Sb. V této souvislosti odkázal na hodnocení žalovaného v soutěži Otevřeno-zavřeno-ročník 2011 a uvedl, že mediálně je také známa kauza neposkytnutí informací týkajících se registračních značek pro automobily.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28.5.2012 a v jejím doplnění ze dne 29.8.2012 uvedl, že ve vztahu k požadavkům žalobce týkajícím se poskytnutí informace o vzdělání dvou zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6, včetně označení škol a doby studia a poskytnutí informací o výši odměn, včetně data udělení odměny u uvedených osob za poslední tři roky je

žaloba nedůvodná. V obou případech se jedná o osobní údaje dotčených zaměstnanců ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 101/2000 Sb.), a to o takové osobní údaje, které výrazně zasahují do soukromé sféry konkrétního zaměstnance jako fyzické osoby. Dle názoru žalovaného nelze ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., ukládající povinnost k poskytnutí informací, vykládat izolovaně od ostatních zákonů, tvořících součást českého právního řádu, tj. mimo jiné i zákonem č. 101/2000 Sb., a především zákony ústavními. V daném případě jde o střet dvou ústavně zaručených práv, a to práva na informace, dle článku 17 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu soukromí, dle článku 10 Listiny. Listina přitom výslovně stanoví, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a že taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Jak v případě práva na informace, tak v případě práva na ochranu soukromí se jedná o práva upravená Listinou, nicméně v případě střetu těchto práv je třeba v konkrétním případě posuzovat, které z nich je z hlediska ochrany lidských práv a svobod významnější. Podstatná je v tomto ohledu i okolnost, že právo na ochranu soukromí je právem spadajícím do oddílu upravujícím základní lidská práva a svobody, kdežto právo na informace je zařazeno do tzv. politických práv, které tedy sama Listina staví systematicky až za základní práva a svobody. Povinnost povinných subjektů chránit soukromí subjektů a údajů vyplývá i ze samotného zákona č. 106/1999 Sb., konkrétně jeho § 8a. V daném případě dle názoru žalovaného zřejmě v minulosti došlo mezi zaměstnanci Úřadu městské části Praha 6 a žadatelem (žalobcem) ke sporu vyplývajícímu z úřední činnosti úřadu (nevyhovění požadavku žalobce v rámci činnosti úřadu). Tento spor zřejmě inicioval aktivitu žalobce směřující ke zjišťování osobních údajů dotčených zaměstnanců úřadu, včetně detailních životopisných údajů o vzdělání a platových příjmů dotčených zaměstnanců úřadu. Není vyloučeno, že uvedená data budou následně žalobcem využívána za účelem nátlaku na uvedené osoby. Lze se tedy domnívat, že v daném případě je právo na informace využíváno v rozporu s jeho účelem k nátlaku (buď i nepřímému), směřujícímu do osobní sféry zaměstnanců úřadu za účelem ovlivnit jejich postup v rámci činnosti úřadu. V tomto směru žalovaný odkázal na ustanovení § 4 odst. 4 Listiny, dle kterého při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smysl a že taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Co se týká informací o vzdělání, konkrétního zaměstnance, včetně informací typu konkrétní školy a doby studia, jedná se o detailní životopisné údaje, týkající se konkrétní osoby. Poskytnutím těchto informací žalobci k dalšímu využití by bylo zcela zásadním způsobem zasaženo do práva na ochranu soukromí dotčených zaměstnanců v rozporu se shora uvedeným ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb., v rozporu s ustanovením § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., a i ustanovením § 11 občanského zákoníku. Pokud se jedná o informace o výši odměn poskytnutých konkrétním zaměstnancům v konkrétním časovém období, včetně výše těchto odměn a data udělení, jedná se dle názoru žalovaného taktéž o osobní údaje, jejichž poskytnutím by došlo k zásahu do práva na soukromí dotčených osob. Dle názoru žalovaného není žalovaný povinen poskytnout žalobci předmětnou informaci o výši odměny konkrétních zaměstnanců, ani podle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. Na předmětnou věc uvedené ustanovení nedopadá. V daném případě dochází ke střetu dvou ústavně zaručených práv a to práva na informace a práva na ochranu soukromí. Tato skutečnost by měla být při výkladu uvedeného ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. zohledněna. Dle judikatury Ústavního soudu musí být v takových případech pečlivě váženy okolnosti každého jednotlivého případu tak, aby jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým. Ústavní soud ve své judikatuře v tomto ohledu vytváří návod v podobě tzv. testu proporcionality, v rámci kterého jsou posuzována kritéria vhodnosti, potřebnosti a porovnání závažnosti obou, v kolizi stojících, základních práv (nález Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 4/94). Na základě uvedeného testu

proporcionality je tedy, dle názoru žalovaného zřejmé, že v daném případě nemůže právo žalobce na informace obstát v porovnání s právem dotčených osob na ochranu jejich soukromí. Dle názoru žalovaného se tedy ustanovení § 8b uvedeného zákona nevztahuje na žalobcem požadovanou informaci o výši odměn přiznaných v rámci pracovněprávního vztahu jednotlivým zaměstnancům územně samosprávného celku a v případě jejího poskytnutí bez souhlasu dotčených osob by pak naopak došlo k porušení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., a článku 10 Listiny základních práv a svobod a § 11 občanského zákoníku. Ze všech uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného podal dne 18.7.2012 a 1.10.2012 repliku, v níž argumentoval shodně jako v podané žalobě. K argumentaci žalovaného týkající se poskytnutí informací o vzdělání dvou zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6, ve které je popisován stfet práva na informace s právem na ochranu soukromí, žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2011, č.j. 5As 57/2010-79 a ze dne 11.11.2011, č.j. 4As 40/2010-60 a na rozsudky Městského soudu v Praze, ze dne 22.6.2012, č.j. 5A 274/2011-55 a ze dne 13.6.2012, č.j. 10A 289/2011, ze kterých vyplývá, že mají být informace o odměnách poskytnuty. Názor vyslovený žalovaným k této otázce ve vyjádření k žalobě proto považuje žalobce za zavádějící a nesprávný. Žalobce setrval na svém stanovisku, že v daném případě nepřevažuje ochrana osobnosti nad veřejným zájmem, neboť žalobce nepožadoval žádné citlivé osobní údaje, ale údaje takové, které je povinen dokládat a uvádět každý uchazeč o zaměstnání. K argumentaci žalovaného týkající se poskytnutí informací o výši odměn konkrétních zaměstnanců žalobce opětovně odkázal na shora uvedené rozsudky, dle kterých mají být informace o odměnách poskytnuty. Pokud se jedná o test proporcionality, ten dle názoru žalobce nemusel být vypracován, informace měly být poskytnuty i bez jeho provedení. Když už došlo k jeho provedení, byl proveden nesprávně. Zdůraznil, že v daném případě nelze docílit kontroly nad hospodařením a s veřejnými prostředky jinak, že zpracováním informací, o které žalobce žádal a které mu byly protizákonně upřeny. Za chybný považuje žalobce závěr žalovaného, že § 8b zákona č. 106/1999 Sb., se nevztahuje na informace o výši platu a odměn zaměstnanců územně samosprávného celku. V tomto směru odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 4As 40/2010-60 a 5As 57/2010-79, které se zabývaly otázkou oprávněnosti požadavku na sdělení informace o výši poskytnuté odměny, jestliže se jedná o finanční prostředky vyčleněné z veřejných prostředků.

Osoby zúčastněné na řízení navrhly zamítnutí žaloby.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 12.5.2016 oba účastníci setrvali na svých již dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 6.12.2011 byla Úřadu Městské části Praha 6 doručena žádost žalobce o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce konkrétně požadoval:

- 1) Poskytnutí informace o vzdělání JUDr. Světlany Jedinákové a Ing. Petra Malotina, tzn. jakého vzdělání, na jaké škole a v jaké době dosáhli.
- 2) Jaká konkrétní opatření byla vůči JUDr. Světlaně Jedinákové a Ing. Petru Malotinovi učiněna za porušování zákonů a neúměrný výskyt chyb za poslední tři roky (tj. 12/2008 – 12/2011).

- 3) Jaká výše odměn a v jaké datum byla udělena JUDr. Světlaně Jedinákové a Ing. Patru Malotinovi za poslední tři roky (tj. 12/2008 – 12/2011).

Rozhodnutím Úřadu Městské části Praha 6 ze dne 8.12.2011, č.j. MCP6-114826/2011 byla žádost dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. částečně odmítnuta. K bodu 1 žádosti o informace týkající se poskytnutí informací o vzdělání dvou zaměstnanců Úřadu Městské části Praha 6 správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že žádost žalobce nespĺňuje podmínky uvedeného zákona, neboť směřuje do oblasti interních personálních předpisů a dat, týkajících se soukromí fyzické osoby a osobnostních práv. Požadovaná informace nemá přímý vztah k činnosti povinného subjektu a název školy a termín dosažení vzdělání je z hlediska účelu tohoto zákona irelevantní.

K bodu 3 žádosti týkající se poskytnutí informací o výši odměn dvou zaměstnanců Úřadu Městské části Praha 6 správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí odkázal na ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a § 5 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb. a s přihlédnutím na metodické doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů dovodil, že v daném případě nepřevážil veřejný zájem na zveřejnění údajů nad právem na ochranu soukromí a osobních údajů, a proto nemohly být požadované informace bez souhlasu dotčených zaměstnanců vydány.

K bodu 2 žádosti týkající se poskytnutí informací, jaká konkrétní opatření byla vůči uvedeným osobám za porušování zákonů a neúměrný výskyt chyb za poslední tři roky učiněna, správní orgán I. stupně uvedl, že po dobu výkonu činnosti Ing. Petra Malotina a JUDr. Světlany Jedinákové nebyly shledány pracovní nedostatky, které by vyžadovaly přijmout vůči těmto zaměstnancům konkrétní opatření. Pokud byly podány stížnost vůči činnosti odboru výstavby, bylo jejich vyřízení dozorováno oddělením kontroly Odboru kanceláře tajemníka. V případě, že byla shledána jako oprávněná, byla náprava provedena v rámci vedeného správního řízení, nebo v rámci odvolacího řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17.1.2012, č.j. S-MHMP 11924/2012 PR/OKC/3/03/2012 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že v otázce dosaženého vzdělání jmenovaných se plně ztotožňuje se stanoviskem povinného subjektu, kdy požadované informace jsou z hlediska účelu zákona č. 106/1999 irelevantní. Odvolací orgán dále uvedl, že v oblasti zveřejňování platu, resp. odměn u konkrétních zaměstnanců veřejné správy se střetávají dvě práva zakotvená v Listině základních práv a svobod, a to právo na informace (článek 17 Listiny) a práva na ochranu soukromí dotčených osob (článek 10 Listiny). Při aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím tedy nelze dle názoru odvolacího orgánu vykládat § 8b samostatně a zcela odděleně, a nevzít na vědomí i existenci a případný rozpor práva na informace s článkem 10 Listiny a na tento článek navazujících právních norem nižší právní síly. Po posouzení všech skutečností a provedeném testu proporcionality dospěl odvolací orgán k závěru, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na informace o výši odměn zaměstnanců územního samosprávného celku; pokud by tyto informace byly poskytnuty bez souhlasu dotčených osob, došlo by k porušení zákona o ochraně osobních údajů i zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť právo na ochranu soukromí má v tomto případě přednost před právem na informace.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Jádrem sporu je posouzení důvodnosti omezení práva žalobce na svobodný přístup k informacím, a tedy zákonnosti postupu žalovaného, který s odkazem na právo na soukromí odmítl část žádosti žalobce o informace (tzn. neposkytl žalobci informace podle bodu 1 a 3 žádosti).

Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto výluk představuje i ochrana soukromí osoby, jíž se poskytovaná informace týká. Čl. 10 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Osobní údaje, mezi něž patří i výše odměny svého zaměstnance a dosažené vzdělání, tak povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tzn. zákonem o ochraně osobních údajů.

Střetem práva na informace dle čl. 17 a práva na soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a s tím související povinností poskytnout informace o výši platu zaměstnance placeného z veřejných prostředků se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, judikoval, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se v zásadě poskytují; jejich poskytnutí je možné odepřít jen výjimečně, a to pouze v případě, že se zaměstnanec na podstatě vlastní

činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a současně nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním tohoto zaměstnance jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Nejvyšší správní soud dále zopakoval, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (tzn. plat), vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; informace o konkrétní odměně je tudíž povinný subjekt povinen poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010-79).

S odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155, Nejvyšší správní soud doplnil, že aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vylučuje provedení testu proporcionality, jelikož takový test byl v obecné rovině proveden již zákonodárcem s tím výsledkem, že zákonodárce upřednostnil právo na informace před právem na ochranu soukromí.

Otázkou poskytování informací o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.3.2015, čj. 8 A 12/2015-46, ve kterém uvedl, že informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“ obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů. Zájem na poskytnutí uvedeného typu informací o zaměstnancích veřejné správy obecně převažuje nad zájmem na ochraně soukromím dotčených osob.

V nyní projednávané věci žádal žalobce (v bodě 1 a 3 své žádosti) informace o dosaženém vzdělání a o konkrétní výši odměn přiznaných zaměstnancům Úřadu městské části Praha 6. Jedná se tedy o odměny (plat) zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6 – územního samosprávného celku, který je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; takovému zaměstnanci se za jeho práci vyplácí odměna z veřejných prostředků. Uvedené osoby nelze podřadit pod výjimku stanovenou zákonem dle § 8b odst. 2 a ani výjimku dle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62 a ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155 dále dovodil, že odepřít poskytnutí informací by bylo možno pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace o odměně zaměstnance placeného z veřejných prostředků a o dosaženém vzdělání, jíž je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl poškodit jej (šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávisť atp.). V této souvislosti soud podotýká, že možnost zneužití práva na informace naznačil žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě. S ohledem na to, že tato otázka nebyla v období před vydáním citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dostatečně judikatorně řešena, nemohl se jí dosud povinný subjekt ani žalovaný zabývat. Pokud tedy v tomto směru existuje nějaké podezření, je třeba se touto otázkou v dalším řízení zabývat.

Námitkou, že žalovaný opakovaně postupuje v rozporu se zákonem, se soud nezabýval, jelikož žalobcem namítané skutečnosti nesouvisí s předmětem tohoto soudního přezkumu. Žádnou relevanci ani důkazní hodnotu pro rozhodování v nyní projednávaném případě nemají ani odkazy žalobce na údajné mediální kauzy žalovaného, neboť se netýkají tohoto řízení.

Žalobce tedy se svou žalobou uspěl; soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že důvod nezákonnosti se vztahuje i

na rozhodnutí povinného subjektu, zrušil soud podle odstavce 3 i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a současně podle odstavce 4 téhož ustanovení vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce, jenž měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku z podané žaloby ve výši 3 000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení žalobce za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání před soudem) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění rozhodném, a dva režijní paušály po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Úhrnem tak žalobci náleží 9 800,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. května 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: [redacted] bytem [redacted] zast. [redacted] advokátkou se sídlem [redacted] proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2012, čj. PR/OKC/3/75/2012, sp.zn. S-MHMP 775248/2012,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 6. 2012, čj. PR/OKC/3/75/2012, sp. zn. S-MHMP 775248/2012, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně [redacted].**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 16. 5. 2012, čj. MCP6 037935/2012, kterým byla odmítnuta část žádosti žalobce o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce současně žádá soud, aby žalovanému uložil povinnost poskytnout žalobci informace dle bodu 3 jeho žádosti.

Žalobce v žalobě uvádí, že v žádosti ze dne 3. 5. 2012 žádal mimo jiné o poskytnutí informací o konkrétní výši odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6; tyto informace mu nebyly správními orgány poskytnuty. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením dotčené osoby patří mezi ty údaje, které povinný subjekt žadateli poskytne. Dle žalobce se správní orgán I. stupně se s důvody částečného neposkytnutí informací dostatečně nevypořádal. Argumentace žalovaného, že zaměstnanec veřejné správy nelze podřadit pod pojem příjemce veřejných prostředků, je nesprávná. Žalobce dále odkazuje na judikaturu Městského soudu v Praze, dle níž ve věci nemusel být prováděn test proporcionality. V souladu s § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím mají být informace o poskytnutých veřejných prostředcích poskytnuty, nejedná se proto o porušení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, resp. o nepřiměřený zásah do soukromí osob. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný opakovaně postupuje v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím (např. odeslání napadeného rozhodnutí po lhůtě či postup žalovaného v případě kauzy přidělování registračních značek pro automobily). Vzhledem k tomu, že nebyly dány důvody k odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací, považuje žalobce napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonná.

Žalovaný ve svém vyjádření namítá nedostatek aktivní legitimace žalobce k podání žaloby; ze žaloby není zřejmé, jakým způsobem se napadené rozhodnutí dotkne práv žalobce. Dále uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje ustanovení, které by ukládalo povinnost poskytovat údaje o plněních poskytnutých zaměstnancům veřejné správy. K žalobcem namítanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalovaný dodává, že není v dané věci závazné a v odůvodněných případech je možný odchylný výklad. Žalovaný dále upozorňuje, že základní práva (právo na soukromí) jsou nadřazena politickým právům (právo na informace) a v případě kolize tak mají prioritu. Dle žalovaného je právo na informace využíváno v rozporu s jeho deklarovaným účelem k nátlaku zaměřenému do osobní sféry zaměstnanců s jasným úmyslem působit a ovlivňovat jejich postup v rámci činnosti úřadu. Žalovaný dále upozorňuje na judikaturu Evropského soudního dvora, který akcentoval jako prioritní ochranu soukromí. Totožně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný provedl test proporcionality a dospěl k závěru, že je nutné dát přednost ochraně soukromí. Jako irelevantní označuje žalovaný důkazy žalobce o tzv. mediálně známých kauzách. Navrhuje proto soudu, aby žalobu zamítl.

V replice žalobce k tvrzenému nedostatku aktivní legitimace uvádí, že k neoprávněnému zásahu do jeho práv došlo již ve chvíli, kdy mu bylo odepřeno poskytnutí informace. Konstatuje, že v daném případě nepřevažuje ochrana osobnosti nad veřejným zájmem, neboť se jedná o informace, které jsou zásadní pro kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Žalobce dále znovu opakuje argumenty uvedené již v žalobě.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze nařídil ve věci k žádosti žalovaného ústní jednání konané dne 4. 5. 2016, při němž oba účastníci setrvali na svých již dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 3. 5. 2012 požádal žalobce na základě zákona o svobodném přístupu k informacím správní orgán I. stupně o informace; v bodě 3 žádosti se dotazoval na poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 (ve vztahu k usnesení rady městské části Praha 6 č. 1312/12 ze dne 28. 3. 2012).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žádost žalobce v části týkající se poskytnutí informací dle bodu 3 žádosti odmítnuta s tím, že právo na ochranu soukromí je posuzováno a hodnoceno výše, neboť se jedná o základní lidské právo, zatímco právo na informace je „pouhým“ právem politickým. Po provedení testu proporcionality dospěl správní orgán k závěru, že v konkrétním případě nepřevážil veřejný zájem (tj. kontrola vynakládání veřejných prostředků) právo na ochranu soukromí. Zveřejnění informace by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil s odůvodněním, že zaměstnance veřejné správy nelze zařadit pod pojem příjemce veřejných prostředků. Po posouzení všech skutečností a provedeném testu proporcionality dospěl žalovaný k závěru, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na informace o výši odměn zaměstnanců územního samosprávného celku; pokud by tyto informace byly poskytnuty bez souhlasu dotčených osob, došlo by k porušení zákona o ochraně osobních údajů i zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť právo na ochranu soukromí má v tomto případě přednost před právem na informace.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Jádrem sporu je posouzení důvodnosti omezení práva žalobce na svobodný přístup k informacím, a tedy zákonnosti postupu žalovaného, který s odkazem na právo na soukromí odmítl část žádosti žalobce o informace (tzn. neposkytl žalobci informace podle bodu 3 žádosti).

Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti

nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto výluk představuje i ochrana soukromí osoby, jíž se poskytovaná informace týká. Čl. 10 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Osobní údaje, mezi něž patří i výše odměny svého zaměstnance, tak povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tzn. zákonem o ochraně osobních údajů.

Sřetenem práva na informace dle čl. 17 a práva na soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a s tím související povinností poskytnout informace o výši platu zaměstnance placeného z veřejných prostředků se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, judikoval, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se v zásadě poskytují; jejich poskytnutí je možné odepřít jen výjimečně, a to pouze v případech, že se zaměstnanec na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a současně nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním tohoto zaměstnance jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Nejvyšší správní soud dále zopakoval, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (tzn. plat), vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; informace o konkrétní odměně je tudíž povinný subjekt povinen poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010-79).

S odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155, Nejvyšší správní soud doplnil, že aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vylučuje provedení testu proporcionality, jelikož takový test byl v obecné rovině proveden již zákonodárcem s tím výsledkem, že zákonodárce upřednostnil právo na informace před právem na ochranu soukromí.

V nyní projednávané věci žádal žalobce (v bodě 3 své žádosti) informace o konkrétní výši odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6. Jedná se tedy o odměny (plat) zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6 – územního samosprávného celku, který je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; takovému zaměstnanci se za jeho práci vyplácí odměna z veřejných prostředků. Není pochyb o tom, že osoby, jejichž odměn se požadovaná informace týká, jsou vedoucími úředníky. Podle § 2 odst. 5 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, se vedoucími úředníky rozumí vedoucí zaměstnanci ve smyslu § 9 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů; jsou tedy pověřeni vedením na jednotlivých stupních řízení zaměstnavatele, jsou oprávněni stanovovat a ukládat podřízeným zaměstnancům pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jejich práci a dávat jim k tomu účelu závazné pokyny. Vedoucí pracovníky Úřadu městské části Praha 6 proto s ohledem na jejich náplň práce nelze podřadit pod výjimku stanovenou zákonem dle § 8b odst. 2 a ani výjimku dle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, dále dovodil, že odepřít poskytnutí informací by bylo možno pouze na základě principu zákazu

zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace o odměně zaměstnance placeného z veřejných prostředků, jíž je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl poškodit jej (šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávist atp.). V této souvislosti soud podotýká, že možnost zneužití práva na informace naznačil žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě a v obecné rovině ji zmínil i při soudním jednání. S ohledem na to, že tato otázka nebyla v období před vydáním citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dostatečně judikatorně řešena, nemohl se jí dosud povinný subjekt ani žalovaný zabývat. Pokud v tomto směru tedy žalovaný má nějaké podezření, je třeba, aby se touto otázkou zabýval.

Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalovaný je tedy povinen v nově otevřeném odvolacím řízení vymezit okruh účastníků v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu a dále je povinen řídit se hmotněprávními závěry soudu, týkajícími se aplikace ustanovení § 8b zákona o ochraně osobních údajů v nyní posuzované věci.

Námítkou, že žalovaný opakovaně postupuje v rozporu se zákonem, se soud nezabýval, jelikož žalobcem namítané skutečnosti nesouvisí s předmětem tohoto soudního přezkumu. K námitce, že žalovaný odeslal napadené rozhodnutí po zákonné lhůtě k vydání rozhodnutí, soud uvádí, že tato skutečnost nezpůsobuje neplatnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemá na přezkum tohoto rozhodnutí vliv. Žádnou relevanci ani důkazní hodnotu pro rozhodování v nyní projednávaném případě nemají ani další odkazy žalobce na údajné mediální kauzy žalovaného, neboť se netýkají tohoto řízení.

Žalobce tedy se svou žalobou uspěl; soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce, jenž měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku z podané žaloby ve výši 3 000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení žalobce za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání před soudem) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění rozhodném, a dva režijní paušály po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Úhrnem tak žalobci náleží 9 800,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. května 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: [REDACTED], bytem [REDACTED], v řízení zastoupeného [REDACTED], advokátkou se sídlem [REDACTED] proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy** se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2013, čj: PR/OKC/3/220/2013, sp.zn. S-MHMP 1441733/2013

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 4.12.2013 sp.zn. S-MHMP 1441733/2013 čj: PR/OKC/3/202/2013 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 29.10.2013 čj: MCP6 084556/2013 se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.200,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce [REDACTED], advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2013, čj: PR/OKC/3/220/2013, sp.zn. S-MHMP 1441733/2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 29.10.2013, čj: MCP6 084556/2013, o odmítnutí části žádosti žalobce o poskytnutí informace dle zákona o informacích a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Za těchto okolností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení í § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, podle ustanovení § 78 odstavce 3 zrušil i rozhodnutí povinného subjektu a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení řádně vymezí okruh účastníků podle výše uvedeného závazného právního názoru v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu a dále se bude řídit hmotně právními závěry soudu, jež se týkají aplikace ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím v nyní posuzované věci.

O nákladech řízení rozhodl soud dle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle kterého úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení jsou v dané věci tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za podání žaloby v částce 3.000,-Kč a náklady právního zastoupení žalobce, tvořené odměnou [REDAKCE], advokátky, za tři úkony právní služby v hodnotě 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 7.4.2016) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a třemi režijními paušály po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Soud tedy přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 13.200,-Kč, které uložil zaplatit žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. dubna 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

Žalobce v podané žalobě shrnul dosavadní průběh řízení s tím, že dne 14.10.2013 podal žádost o poskytnutí informací. Dne 29.10.2013 Úřad městské části Praha 6 vydal rozhodnutí o odmítnutí části žádosti a o podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalobce poukázal na to, že prvostupňový správní orgán jako povinný subjekt odmítl žalobci poskytnout informace k bodu 3, ve kterém žádal o poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům, a částečně nebylo vyhověno jeho žádosti pod bodem 4, ve kterém žádal poskytnutí příloh usnesení. Současně mu bylo sděleno, že informace k bodu č. 1, 2 a částečně 4 bude poskytnuta samostatným sdělením.

Pokud jde o poskytnutí informací o výši odměn, odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu a vyjádřil přesvědčení, že správní orgán byl povinen požadované informace sdělit. Za nesprávnou považuje argumentaci žalovaného, že zaměstnanec veřejné správy není příjemcem veřejných prostředků a že sdělovat výši jemu přiznaných odměn nelze, resp. toto sdělováno s ohledem na ochranu osobních údajů být nesmí. Ve vztahu k argumentaci žalovaného žalobce uvádí, že požadoval informaci o tom, za jaké mimořádné úkoly zaměstnanci odměny obdrželi. Tuto informaci slíbil žalovaný sdělit v samostatném sdělení. Žalobce uvedl, že důvodem pro který své žádosti podal, bylo důvodné podezření na mrhání veřejnými prostředky. Ke kritériu – porovnání závažnosti práva na ochranu osobnosti a práva na informace uvedl žalobce, že se žalovaný v podstatě ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu, ale že se ten závěr netýká veřejné činnosti té které osoby, ale čistě jeho soukromí. Žalobce zdůraznil, že na osoby, které svým rozhodováním mají možnost zasáhnout, a také zasahují, do práv a povinností občanů této země, je kladena větší míra odpovědnosti, ale také větší a rozsáhlejší povinnost se zodpovídat a strpět kontrolu ze strany veřejnosti. Vyjádřil přesvědčení o tom, že má právo požadovat informaci o odměnách zaměstnanců, pokud je jeho požadavek odůvodněn hrubými chybami a nedostatky v práci takových pracovníků. Pokud jde o žalovaným tvrzené narušení motivace a možnost tlaku pro různé zájmové skupiny uvádí žalobce, že pokud zaměstnanec odvádí kvalitní práci, pak žádnému tlaku veřejnosti vystaven nebude ani v případě, že by byly výše jeho odměny zveřejňovány pravidelně bez dalšího. Navíc osoba, která se rozhodne pro práci ve veřejných službách, musí počítat s tím, že její práce bude podrobována větší kontrole. Pokud zaměstnanec vykazuje chyby a nedostatky, jaké jsou vytýkány v konkrétním případě, pak se o nátlak nemůže jednat a nejde o nepřiměřený zásah do osobnostních práv dotčených osob. V daném případě nepřevažuje ochrana osobnosti nad veřejným zájmem, neboť žalobce nepožadoval žádné soukromé údaje. Žalobce také vytýká žalovanému, že pokud jde o jím tvrzený nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob, není odůvodněn nijak konkrétně, když žalovaný pouze obecně tvrdí, že právo na ochranu soukromí má přednost před právem na informace. Podle žalobce v daném případě došlo ke zkrácení je práv tím, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Proto žádá, aby soud jeho žalobě vyhověl.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud podanou žalobu odmítl, neboť žalobce není oprávněn žalobu podat, navíc v podané žalobě není zřejmé, jakým způsobem se žalované rozhodnutí dotkne práv žalobce. Pokud žalobce odkazuje na judikaturu, uvedl žalovaný, že práva a povinnosti v ČR jsou upravovány zákonem a nikoli precedentem. Citované rozsudky nejsou v dané věci závazné. Žalovaný zdůraznil, že po provedeném testu proporcionality převažuje právo na ochranu soukromí nad právem na informace. Žalovaný namítl, že poskytování informací o platech zaměstnanců správních orgánů bylo Úřadem pro ochranu osobních údajů shledáno závažným porušením povinnosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o

změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Poskytování takových informací bylo shledáno zjevně protiprávním a nezákonným postupem. Žalovaný zdůraznil, že fakt, že zaměstnanci veřejné správy za svou práci dostávají plat, ani skutečnost, že může mít v části formální podobu nazvanou „odměna“, není dostatečným argumentem pro to, že jsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona o informacích. Žalobcem navrhovaný výklad považuje za příliš extenzivní. Žalovaný pak citoval z rozsáhlé judikatury, kterou podporuje své závěry uvedené v rozhodnutí. Žalovaný také poukázal na nutnost provedení tzv. testu proporcionality v případě zaměstnanců povinných subjektů, kteří jsou příjemci veřejných prostředků, a u nichž v souvislosti s jejich pracovním zařazením je třeba zvážit, zda se jedná o osoby, u kterých veřejný zájem na zpřístupnění takové informace jednoznačně nepřeváží nad ochranou těchto údajů. Provedení testu proporcionality se přitom sestává ze tří postupných kroků, které spočívají v posuzování vhodnosti, potřebnosti a v porovnání závažnosti stíhávajících se ústavních práv. Po zhodnocení všech skutečností a dopadů poskytnutí či neposkytnutí informace je možno dle žalovaného dojít k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených u dotčených osob není schopno dosáhnout zamýšleného cíle (tj. kontroly nad vynakládáním veřejných prostředků), ale znamenalo by pouze nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob. Žalovaný proto dospěl k závěru, že ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na informace o výši platu a odměn zaměstnanců územního samosprávného celku. Pokud by přesto byly takové informace podle tohoto ustanovení poskytnuty bez výslovného souhlasu dotčených osob, došlo by k porušení ustanovení § 5 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, i § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť právo na ochranu soukromí má v tomto případě přednost před právem na informace. Povinný subjekt takový souhlas od dotčených osob neobdržel, není tedy možné žádosti vyhovět a požadované informace poskytnout.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 12. 11. 2015 zástupkyně žalobce poukázala na vývoj názoru na uvedenou právní problematiku, zejména odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 – 62, podle něhož se informace o výši vyplácených platů a odměn zaměstnanců placených z veřejných prostředků zásadně poskytují.

Zástupce žalovaného správního úřadu poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy zmíněné rozhodnutí nebylo vydáno a jím vyjádřený pohled nebyl povinným subjektům znám, pravidla byla nastolena až rok poté. Žalovaný má za to, že rozhodnutí bylo vydáno po právu, avšak pro případ, že by soud shledal potřebu napadené rozhodnutí zrušit, žalovaný požaduje, aby povinnému subjektu byla zachována možnost vypořádat se v novém rozhodnutí s námitkami ke způsobu, jakým žalobce realizuje svá práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem vyplývají následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 14.10.2013 podal žádost na Úřad městské části Praha 6 o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, ve které se konkrétně domáhal:

1. Poskytnutí přehledu konkrétních mimořádných úkolů, o kterých se zmiňuje usnesení Rady městské části Praha 6 ze dne 25.9.2013, č. 2653/13. Další body se vztahují také k tomuto usnesení.
2. Poskytnutí celkové výše odměn.

3. Poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných těmto jednotlivým vedoucím pracovníkům – Ing.Alena Šindlerová, Mgr.Adéla Veverková, Ing.Petr Malotín, Bc.Ingrid Kejrtová a Mgr.Lukáš Kos MBA.
4. Poskytnutí příloh usnesení.

Úřad městské části Praha 6 rozhodnutím ze dne 29.10.2013 rozhodl o odmítnutí části žádosti o informace, když žádosti uvedené pod body 1, 2 a částečně 4 vyhověl tak, že informace budou poskytnuty samostatným sdělením a nevyhověl části žádosti o informace uvedené pod bodem č. 3 a částečně 4 s tím, že tyto informace neposkytne. Povinný subjekt uvedl, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených jednotlivým zaměstnancům, kteří pobírají odměnu za práci z veřejných prostředků, není schopno dosáhnout zamýšleného cíle (tj. kontroly vynakládání veřejných prostředků), naopak by zveřejnění informace znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob a v neposlední řadě i do interních pravidel povinného subjektu.

Proti rozhodnutí o částečném odepření informací, podal žalobce odvolání, v němž namítl, že závěry povinného subjektu ohledně provedeného testu proporcionality jsou chybné, informace o odměnách měly být poskytnuty a došlo k upření práva na informace v důsledku nesprávného pochopení zákona a jeho nesprávného výkladu.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí části žádosti žadatele potvrdil a odvolání podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítl se závěrem, že povinný subjekt se dostatečně vypořádal s důvody částečného neposkytnutí, když obsáhle uvedl důvody, které ho k tomuto závěru vedly.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem, zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Jádrem sporu v dané věci je, zda za příjemce veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. lze považovat zaměstnance veřejné správy, respektive zda je možno poskytnout informaci o jeho platu, aniž by se jednalo o konflikt s právem na ochranu soukromí, respektive v konkrétní podobě se zákonem na ochranu osobních údajů.

K dané problematice se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5As 57/2010 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, který předcházel vydání napadeného rozhodnutí. V něm m.j. uvedl: „Podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. (...) Tato „výluka z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ustanovení § 8b odstavec 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoliv osoba, které je vyplacena buď i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. (...) Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když dle článku 10 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné.

Ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud již v tomto rozsudku provedl výklad pojmu „příjemce veřejných prostředků“ a s ohledem na výluky z výluky v ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb. dospěl k závěru, že „příjemcem veřejných prostředků“ je jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanci veřejné správy je nepochybně vyplácen plat z veřejných prostředků, nadto je jeho plat určován na základě platových výměrů, které v zásadě odráží dosažené vzdělání, platovou třídu a délku praxe, jedná se tedy o informaci do určité míry odvoditelnou z obecných právních předpisů. Následně Nejvyšší správní soud učinil závěr, že stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí oprávněné. Vzhledem k tomuto závěru Nejvyšší správní soud střet dvou ústavně chráněných práv – práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů – více neřešil, neboť se tato otázka právě vzhledem k závěru, že jde o oprávněné poskytnutí osobních údajů, stala bezpředmětnou.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel Městský soud v Praze také ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, obsažených v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 - 62, dostupném rovněž na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku rozšířený senát NSS uvedl:

Z kritérií testu proporcionality, jak jej vyžaduje český ústavní pořádek i právo Evropské unie, zejména rozsudek Soudního dvora ve věci Österreichischer Rundfunk, vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (...), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionální (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků ...) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- *zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů*

podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,

- *zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),*
 - *zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu,*
- ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),*
- *zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),*
 - *zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.*

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odeření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplnují některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány neekonomicky. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko namátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevytváří konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány ekonomicky.

V projednávané věci požadoval žalobce informace o odměnách konkrétních vedoucích zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6. Tito zaměstnanci zcela nepochybně patří do výčtu

osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. Závěry a úvahy žalovaného odvolacího správního úřadu ohledně provedeného testu proporcionality a upřednostňující ochranu soukromí dotčených osob, tudíž nejsou správné, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl z uvedených důvodů k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Změnu výkladových pravidel, nastolená rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8As 55/2012, nelze považovat za průlom do zásady, uvedené v ustanovení § 75 s. ř. s., podle níž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, protože právní úprava ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se v době od vydání napadeného rozhodnutí do rozhodování soudu o žalobě nezměnila, posun nastal pouze v rovině výkladové. Městský soud v Praze proto žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s. Protože se nezákonnost týká i rozhodnutí povinného subjektu, městský soud zrušil s odkazem na ustanovení § 78 odstavec 3 i toto rozhodnutí.

Podle ustanovení § 16 odstavec 4 zákona č. 106/1999 Sb. při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Městský soud v Praze dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že uvedené podmínky nejsou zcela splněny, neboť soudu není zřejmé, co je obsahem příloh usnesení Rady městské části Praha 6 č. 2653/13, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal ve své žádosti pod bodem č. 4. Proto soud nepřistoupil na požadavek žalobce a neuložil žalovanému respektive povinnému subjektu povinnost požadované informace žalobci poskytnout, neboť je na povinném subjektu, aby tyto přílohy posoudil z hlediska možného odepření poskytnutí informací z některého z důvodů, uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb.

Nad rámec výše uvedeného považuje Městský soud v Praze za potřebné poukázat na skutečnost, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 nezabýval pouze hmotně právními aspekty sporné věci, ale vyslovil se též k procesním aspektům svých hmotně právních závěrů, neboť dospěl k závěru, že jím přijaté interpretační zásady pro aplikaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím mají i své významné procedurální dopady. Nejvyšší správní soud se zejména zabýval otázkou, do jaké míry mohou zaměstnanci povinného subjektu vlastní procesní aktivitou ovlivnit povinný subjekt v tom, zda a případně v jakém rozsahu informace o jejich platových poměrech poskytne, zejména zabránit jejímu poskytnutí, mají-li za to, že informace, která se týká jejich osoby, nemá být poskytnuta.

Z uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že osoby, které mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Řízení před správními orgány obou stupňů tak bylo v posuzované věci, oproti již uvedenému, postiženo i vadou, spočívající v opomenutí dotčených osob jako účastníků řízení. Jde přitom o podstatnou vadu řízení, jež mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé (viz ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Tuto vadu přitom nebylo možné v řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí zhojit.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: [redacted] bytem [redacted] zastoupen [redacted] advokátkou, se sídlem [redacted] proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1 o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2012, spis. zn. S-MHMP 1396141/2012, č. j. PR/OKC/3/134/2012,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru kontrolních činností ze dne 7. 11. 2012, sp. zn. S-MHMP 1396141/2012, č. j. PR/OKC/3/134/2012 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 16. 10. 2012, č. j. MCP6 079558/2012 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 9 800 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce [redacted].

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí povinného subjektu – Městské části Praha 6, Úřadu městské části Praha 6 ze dne 16. 10. 2012, č. j. MCP6 079558/2012, jímž byla odmítnuta část žádosti žalobce ze dne 8. 10. 2012 o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt rozhodoval o žádosti žalobce o poskytnutí okruhu informací specifikovaných v bodě 1. – 6. podané žádosti a to tak, že žádosti o informace uvedené pod body 1, 2. 5. 6. vyhověl a specifikoval odpovědi na uvedené body žádosti, avšak žádosti o informaci uvedené pod bodem 3 a zčásti pod bodem 4 nevyhověl a informaci neposkytl. Žalobce v bodě 3. požadoval poskytnutí informace o konkrétní výši odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 ve vztahu k usnesení rady Městské části Praha 6 č. 1752/12 ze dne 26. 9. 2012 a v bodě 4. poskytnutí důvodové zprávy, o které se zmiňuje usnesení č. 1752/12 ze dne 26. 9. 2012.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění, že prvostupňový správní orgán nevyhověl žádosti žalobce pod bodem 3. s odkazem na svá dřívější rozhodnutí a odůvodnění v téže věci a tyto důvody zopakoval Uvedl, že při posouzení žádosti vycházel z Listiny základních práv a svobod, zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a z metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů a provedl test proporcionality poskytování informací dle povinných kritérií s tím, že v daném případě veřejný zájem na kontrole vynakládaných veřejných prostředků nepřevážil právo na ochranu soukromí a zveřejnění informace by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob. K žádosti pod bodem 4. odmítl poskytnutí neveřejné části důvodové zprávy k usnesení č. 1752/12 ze dne 26. 9. 2012 s odůvodněním, že o obsahem neveřejné části důvodové zprávy je informace právě požadovaná v bodu 3 žádosti.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí dále vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že dotčení vedoucí pracovníci jsou příjemci veřejných prostředků a zveřejnění informace o výši jejich konkrétních odměn vyplývá jak ze zákona o svobodném přístupu k informacím, tak i z příslušných rozsudků soudu, a proto jeho žádost je v souladu s platnou legislativou.

Žalovaný k odvolacím námitkám posoudil povahu požadovaných informací, shledal, že se týkají personálních a platových záležitostí zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6 a že žádost proto byla vyřizována v samostatné působnosti tohoto úřadu. Žalovaný považoval odvolání za nedůvodné, neboť se v minulosti již ve čtyřech případech zabýval odvoláním žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu o obsahově shodných žádostech o informace, týkajících se platů a odměn poskytovaných zaměstnancům povinného subjektu. Obdobná rozhodnutí vydal již 17. 1. 2012, 11. 4. 2012, 21. 6. 2012 a 21. 8. 2012. V těchto rozhodnutích uvedl obsáhlé důvody, kterého ho k závěru o odmítnutí informací vedly. Protože se jedná obsahově o shodnou žádost, týkající se odměn poskytovaných zaměstnancům povinného subjektu, jsou důvody uvedené v předchozích rozhodnutích analogicky použitelné i pro tuto posuzovanou věc.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu s tím, že nesouhlasí s argumentací žalovaného k odmítnutí informace, neboť došlo k nesprávnému výkladu zákona a jeho nesprávné aplikaci. Poukazuje na to, že již ve své žádosti o informace uvedl, že ke zveřejnění informací o odměnách pracovníků úřadu došlo již na webových

stránkách Úřadu městské části Praha 6 a odkázal na případy rozsudků Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5As 57/2010, 4As 40/2010 a dále Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5A 274/2011 a 10A 289/2011, jimiž se povinný subjekt náležitě nezabýval. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5As 57/2010 bylo judikováno, že informace o přidělených veřejných prostředcích mají být poskytnuty, na což byl povinný subjekt v žádosti výslovně upozorněn.

Dle žalobce nelze neposkytnutí informací odůvodnit ochranou soukromí osob, které odměnu dostaly. Ochrana soukromí osob je zákonem směřována vůči neoprávněnému nakládání s osobními údaji, avšak zákon o svobodném přístupu k informacím přímo uvádí, že se informace o výši poskytnutých veřejných prostředků má poskytnout. Nejedná se tedy o neoprávněný požadavek na informace a provedení testu proporcionality nebylo zapotřebí. Žalobce poukazuje na to, že šlo o odměny dle seznamu úkolů za naprosto běžné věci, tedy za práci, za kterou již zaměstnanec obdržel plat. Není tedy pravdou, že šlo o odměnu za nadstandardní úkoly. Žalobce namítá, že test proporcionality nejenže nebyl potřeba, ale byl proveden i nesprávně. Informace se týkaly vedoucích odborů, kteří jsou vedoucími pracovníky, nadřizení dalším vedoucím pracovníkům, což nebylo v testu proporcionality zohledněno. Stejně tak i to, že se jedná o funkcionáře, kteří musí počítat s tím, že za svou práci jsou placeni z peněz daňových poplatníků a ti mají právo na informace, jak je s veřejnými prostředky nakládáno. Nevznikly tak důvody pro odmítnutí žádosti o informace v 3. bodu žádosti a žalobce na poskytnutí těchto informací trvá.

Žalobce namítá, že stejně tak měly být poskytnuty i informace dle bodu 4. žádosti, tj. poskytnutí důvodové zprávy, o které se zmiňuje usnesení č. 1752/12 z 26. 9. 2012. Žalobce namítá, že informace požadované v bodu 4. obsahují informace požadované v bodě 3. žádosti, proto měly být poskytnuty a dále měla být poskytnuta i další část informací, neboť neobstojí názor povinného subjektu, že informace se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu (povinný subjekt neposkytl tyto informace s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4, § 3 odst. 3 a § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím – viz prvostupňové rozhodnutí). Žalobce uvádí, že vyplacené odměny byly vyplaceny z veřejných prostředků a za činnosti, které se týkají nejen úřadu, ale také osob, pro které úřad pracuje. Nejde tedy o výlučný vztah k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného. I v tomto bodě žádosti tedy došlo k odepření práva na informace.

K argumentaci žalovaného, že o obsahově shodných žádostech o informace již žalovaný rozhodoval v několika rozhodnutích, které jsou předmětem přezkumu správním soudem, žalobce uvádí, že se sice jedná o obdobné, ale nikoliv stejné případy, a to jak z hlediska obsahu požadované informace, tak z hlediska postupu žalovaného. Konkretizuje, že vedoucí pracovníci obdrželi odměny v rozdílné výši a za jiné úkoly než v předchozích případech a jedná se rovněž o jiné osoby v postavení příjemce veřejných prostředků.

Žalobce shrnuje, že v daném případě se informace netýkají osob, u nichž by v souvislosti s jejich pracovním zařazením převažovala ochrana jejich osobních údajů nad veřejným zájmem. Odměny jsou poskytovány za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu, čímž argumentuje žalovaný a je veřejným zájmem, aby byla umožněna kontrola hospodaření s veřejnými prostředky. Pokud takový pracovník odvádí kvalitní práci a skutečně podává nadstandardní výkony, pak nemůže být vystaven žádnému tlaku veřejnosti v případě, že by byly výše jeho odměn zveřejňovány. Pokud však pracovník vykazuje takové chyby a nedostatky, jak jsou vytykány v tomto konkrétním případě (žalobce odkazuje na seznam dokumentů, obsahující pochybení povinného subjektu a seznam šetření

Veřejného ochránce práv uvedené v žádosti o informace), o nátlak se jednat nemůže. Tím spíše se nemůže jednat o nepřiměřený zásah do osobních práv dotčených osob. Žalobce dodává, že pokud se určitá osoba rozhodne pro práci ve veřejných službách, pak musí nutně počítat s tím, že její práce bude podrobována větší kontrole a v souvislosti s její prací bude nutné podávat více informací.

Žalobce považuje za nesprávné tvrzení povinné osoby, že tím, že se požadované informace týkají zaměstnanců územního samosprávného celku, ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na vyšší platu a odměn těchto zaměstnanců. Tímto způsobem by totiž veřejnosti byla znemožněna jakákoli kontrola hospodaření s veřejnými prostředky.

K argumentaci žalobce předchozími rozhodnutími povinného subjektu o žádostech žalobce, v nichž povinný subjekt uvedl, že z případně poskytnutých informací by se žadatel nic nedozvěděl, protože by nemohl posoudit všechna kritéria a podmínky zaměstnavatele, za kterých k poskytnutí odměny došlo, žalobce odkazuje na názor odborné veřejnosti na webových stránkách „otevřete“. Zde byla odezva taková, že jestliže povinný subjekt odmítl poskytnout vyhodnocení splnění mimořádných úkolů s tím, že spadají do oblasti organizace a interního řízení a nejsou předmětem evidence a archivace, pak tím vlastně sděluje, že po udělení odměn neví, zda existoval důvod pro jejich uvedení.

Žalobce dále poukazuje na nesprávný přístup k informacím povinného subjektu obecně a poukazuje na to, že zatímco informace o vlastních příjemcích veřejných prostředků neoprávněně odepírá, osobní údaje o žadatelích o informace zveřejňuje. Žalobce uvádí případ žadatelky, jejíž osobní údaje byly povinným subjektem zveřejněny. Liknavost Magistrátu hl. m. Prahy při vyřizování žádostí o informace žalobce dokumentuje řízením u Obvodního soudu pro Prahu 1 ve věci pokuty udělené Magistrátu hl. m. Prahy pro účely vynucení povinnosti Magistrátu vyřídit 8 žádostí o poskytnutí informace. U žalovaného jde o celý řetězec chyb nesprávností a nezákonností, kterého se dopouštěly osoby činné ve veřejné správě, jejichž množství vyvolalo tak závažnou situaci, že je žalobce oprávněn požadovat sdělení, jak jsou takoví pracovníci odměňováni. V provedeném testu proporcionality nejsou odpovídajícím způsobem opakovaná porušení zákonů vůbec řešena. Otázkou oprávněnosti požadavků na sdělení informace o výši poskytnuté odměny, jde-li o finanční prostředky vyčleněné z veřejných prostředků, se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně a zcela jasně judikoval, např. v rozhodnutí č. j. 4As 40/2010-60, č. j. 5As 57/2010-79, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných prostředků je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance a to včetně její výše je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném v ustanovení § 8b odst. 3 citovaného zákona.

V závěru žalobce namítá, že došlo ke zkrácení jeho práv na informace, neboť tento nárok na poskytnutí informací dle bodu 3 a 4 podané žádosti má a domáhá se proto zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby, neboť tvrdí, že žalobce nebyl oprávněn v dané věci podat žalobu proto, že do jeho práv nebylo zasazeno. Bylo totiž odmítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí, jímž bylo

žalobci odepřeno poskytnutí informací, které neměl právo obdržet ze zákona. S odkazem na ustanovení § 65 odst. 1 a § 65 odst. 2 soudního řádu správního žalovaný dovozuje, že je prioritně podstatné řešit otázku aktivní legitimace žalobce, neboť z podané žaloby není zřejmé, jakým způsobem se rozhodnutí dotkne práv žalobce. Žaloba je neuspořádaná, nepřehledná a v některých pasážích zcela nesrozumitelná.

K věcným námitkám žalobce žalovaný uvádí, že poskytování informací o platech zaměstnanců správních orgánů bylo Úřadem pro ochranu osobních údajů shledáno jako závažné porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 5As 57/2010 dle žalovaného neobsahuje tvrzení, jehož používá žalobce, tj. že by zákon výslovně stanovil, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím), jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. Dle žalovaného uvedený rozsudek není v dané věci závazný. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 40/2010, který odkazuje na rozsudek č. j. 5As 57/2010 uvádí, že v odůvodněných případech je možný odchylný výklad a Nejvyšší správní soud nerezignoval na předchozí judikaturu, podle nichž se ve věcech provádí tzv. test proporcionality. Podle názoru žalovaného je právo na ochranu osobnosti ve smyslu článku 17 Listiny základních práv a svobod a článku 10 odst. 2 Listiny právem základním, zatímco právo na informace ve smyslu článku 17 Listiny základních práv a svobod je právem politickým. Základní práva jsou politickým právům nadřazena a v případě, že dojde ke kolizi těchto okruhů práv, mají základní práva prioritu před právy politickými. Povinnost poskytovat informace správními orgány korespondující právu na získávání informací je omezena již přímo v citovaném článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle kterého státní orgány a orgány územní samosprávy poskytují informace o své činnosti a jsou povinny poskytovat takové informace, které se vztahují k působnosti povinného subjektu. Žalovaný je toho názoru, že v daném případě je právo na informace využíváno v rozporu s deklarovaným účelem, k nátlaku zaměřenému do osobní sféry zaměstnanců úřadu s jasným úmyslem působit a ovlivňovat jejich postup v rámci činnosti úřadu, a to v rozporu s článkem 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Podle názoru žalovaného prostý fakt, že zaměstnanci veřejné správy za svou práci dostávají plat, není dostatečným argumentem pro to, že jsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný považuje žalobcem uskutečněný výklad za příliš extenzivní a neakceptovatelný. Dle žalovaného na posuzovanou věc nedopadá ani ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, k čemuž poukazuje na judikaturu Evropského soudního dvora (rozsudky C-92/09, C-93/09, C-465/00, C-138/01 a C-139/01).

Žalovaný má za to, že současný právní výklad, např. společné stanovisko Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů, včetně judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně ukládá povinnost provedení tzv. testu proporcionality v případě zaměstnanců povinných subjektů, kteří jsou příjemci veřejných prostředků, přičemž provedení tohoto testu proporcionality se sestává ze tří postupných kroků. Jde o kroky spočívající v posuzování vhodnosti, potřebnosti a v porovnání závažnosti střetávajících se ústavních práv. Žalovaný rozebírá tato kritéria ke zvážení, zda příslušné opatření je schopné dosáhnout požadovaného cíle, v tomto případě kontrola ze strany veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky, což zásahem do práva na ochranu soukromí nelze docílit. Informace o výši odměn nevypovídá nic o tom, za jakých podmínek byly tyto odměny poskytnuty. Možnost jejich poskytnutí je regulována právním předpisem, odměna je nenárokovou složkou platu a slouží k ocenění nadstandardních úkolů, hraje i motivační funkci. Zaměstnavatel je limitován

finančními prostředky, které má k dispozici a záleží na jeho rozhodnutí, jak které úkoly považuje za mimořádné, či zvlášť významné. Kritériem pro přiznání odměny jsou pak i další skutečnosti, jako ocenění pracovního výkonu konkrétní osoby, poměření jeho výkonu, druh splněného úkolu apod. Druhým kritériem je kritérium potřeby, při jehož zkoumání je třeba porovnat legislativní prostředek omezující základní právo či svobodu s jinými opatřeními, které by umožnily dosáhnout stejného cíle. V daném případě neexistuje žádný legislativní prostředek, který by žadateli o informace umožnil dostat se k požadované informaci jiným způsobem, není však možné pouze na základě splnění jednoho z principů stanovit, že právo na informace převažuje nad právem na ochranu soukromí. Třetím kritériem je porovnání závažnosti dvou základních práv nebo veřejných statků, tj. právo na ochranu soukromí a právo na informace. Je pravdou, že dotčené osoby jsou zaměstnanci územního samosprávného celku a jsou odměňováni z veřejných prostředků, avšak okruh osob, které pobírají odměnu za práci z veřejných prostředků, tvoří velká skupina lidí, zahrnuje veškeré zaměstnance ve veřejné sféře a veřejně činné osoby, jimiž jsou úředníci, soudci, státní zástupci, policisté, hasiči, lékaři, učitelé, politici atd. Žalovaný poukazuje na to, že mezi těmito osobami a jejich úkoly je třeba činit určité rozdíly. V souvislosti s uvedeným žalovaný poukazuje na motivační úlohu poskytování odměn za mimořádné nebo zvlášť významné plnění pracovního úkolu s tím, že zásah do jeho soukromí zveřejněním výše odměn tuto motivaci snižuje, což není v zájmu veřejnosti, otvírá prostor pro tlaky různých zájmových skupin a není žádoucí pro řádné fungování veřejné správy. Poskytnutí požadované informace o výši odměn vyplacených u dotčených osob tak není schopno dosáhnout zamýšleného cíle, tj. kontroly nad vynakládáním veřejných prostředků, ale znamená pouze nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl odmítnutí žaloby pro nedostatek aktivní legitimace žalobce, popř. zamítnutí žaloby.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem zástupkyně žalobce uvedla, že vzhledem k tomu, že v mezidobí bylo k posuzované otázce poskytování informací vydáno rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, netrvá na provádění dokazování. Zástupkyně žalobce ve svém přednesu apelovala na to, aby Úřadu Městské části Praha 6 byla vedle zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 6 povinné osobě současně uložena povinnost ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci požadované informace.

Žalovaný setrval na svém vyjádření k žalobě.

VI. Posouzení věci Městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Soud především odmítá názor stanovisko, jímž žalovaný zpochybňuje aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánů může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Ve vztahu k uvedenému zákonnému ustanovení žalovaný v podstatě uplatňuje nesprávný názor, že aktivní legitimace svědčí jen tomu, komu svědčí práva ze zákona, což nemá být případ žalobce, neboť jemu právo na poskytnutí předmětných informací ze zákona nepřísluší. Takový názor se však neopírá o zákon, ale vychází z výsledku správního řízení, podle něhož nebylo právo žalobci přiznáno. Takové stanovisko neobstojí, neboť znamená, že ti, kteří nebyli ve správním řízení úspěšní a to jen proto, že správní orgán dospěl k závěru, že jim požadované právo ze zákona nepřísluší, by se vůbec nemohli domáhat soudního přezkumu správního rozhodnutí. Aktivní legitimaci žalobce nelze posuzovat dle závěrů správního rozhodnutí, ale je dána tím, že žalobce podal žádost o poskytnutí informace, o jeho žádosti bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto, v žalobě tvrdí, že byl zkrácen na svých právech rozhodnutím žalovaného a také z důvodu rozhodnutí o jeho žádosti byl účastníkem řízení. Žalobci tedy svědčí aktivní legitimace podle § 65 odst. 1 a byl účastníkem řízení i podle § 65 odst. 2 s.ř.s.

V souzené věci zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně závisí na posouzení, zda bylo v souladu s právem žalobci neposkytnout informace pod bodem 3. a zčásti pod bodem 4. žádosti, kterou žalobce požadoval informace o výši odměn přiznaných vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 v konkrétním případě (ve vztahu k usnesení č. 1752/12 ze dne 26. 9.2012), tj. zda obstojí závěr žalovaného o přednostním zájmu na ochraně soukromí uvedených pracovníků.

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto výluk představuje i ochrana soukromí osoby, jíž se poskytovaná informace týká. Čl. 10 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Osobní údaje, mezi něž patří i výše odměny svého zaměstnance a dosažené vzdělání, tak povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tzn. zákonem o ochraně osobních údajů.

Městský soud v Praze, shodně, jako i u jiných žádostí žalobce a žádostí jiných žadatelů o právo na informace o platech zaměstnanců z veřejných prostředků, odkazuje na to, že střetem práva na informace dle čl. 17 a práva na soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a s tím související povinností poskytnout informace o výši platu zaměstnance placeného z veřejných prostředků se zabývala řada rozsudků Nejvyššího správního soudu, jejichž závěry vyústily a byly sjednoceny v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62. V něm tento soud judikoval, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se v zásadě poskytují; jejich poskytnutí je možné odepřít jen výjimečně, a to pouze v případě, že se zaměstnanec na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a současně nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním tohoto zaměstnance jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že „*právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků je relativně samostatná a komplexní. Ustanovení § 8b odst. 1 svojí nepodmíněnou dikcí (užitím slova ‚poskytne‘ v rozkazovacím významu) naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků, anebo ne, jsou-li splněny dále zákonem stanovené podmínky, není zásadně místo. Tyto podmínky jsou dány výřtem případů, v nichž se informace o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona), z něhož a contrario plyne, že v ostatních případech se poskytují. Dále jsou dány zvláštním pravidlem o zúženém věcném rozsahu poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3), které má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadateli o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Ustanovení § 8a a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou oproti tomu ve vztahu k § 8b pro účely okruhů otázek, na něž se tyto dva paragrafy vztahují, ustanoveními obecné povahy, použitelnými toliko subsidiárně, tedy v rozsahu, v jakém § 8b neobsahuje zvláštní úpravu. Dlužno připomenout, že § 8a se vztahuje na informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, zatímco § 10 se vztahuje na informace o majetkových poměrech osoby získané specifickým způsobem, a sice na základě zákonů o veřejnoprávních platebních povinnostech a sociálním zabezpečení“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tedy na základě systematického výkladu dospěl k závěru, že samotné znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážet zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Výslovně

přítom uvedl, že „úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají“.

Nejvyšší správní soud tak, a to s odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155, doplnil, že aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vylučuje provedení testu proporcionality, jelikož takový test byl v obecné rovině proveden již zákonodárcem s tím výsledkem, že zákonodárce upřednostnil právo na informace před právem na ochranu soukromí.

Skutečnost, že rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byl vydán až v době po vydání napadeného rozhodnutí, nemění nic na posouzení skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž vycházel i ze svých předchozích rozhodnutí, na které ostatně žalobce poukazuje, v nichž již vyslovil, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (tzn. plat), vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; informace o konkrétní odměně je tudíž povinný subjekt povinen poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010-79).

V nyní projednávané věci žádal žalobce (v bodě 3. a 4. své žádosti) informace o konkrétní výši odměn přiznaných zaměstnancům Úřadu městské části Praha 6. Jedná se tedy o odměny (plat) zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6 – územního samosprávného celku, který je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; takovému zaměstnanci se za jeho práci vyplácí odměna z veřejných prostředků. Tím uvedené osoby nelze podřadit pod výjimku stanovenou zákonem dle § 8b odst. 2 a ani výjimku dle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62 a ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155 dále dovodil, že poskytnutí informací by bylo možno pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace o odměně zaměstnance placeného z veřejných prostředků, jíž je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl poškodit jej (šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávisť atp.). V této souvislosti Městský soud v Praze jako učinil již v rozsudku pod sp. zn. 6A 46/2012 podotýká, že možnost zneužití práva na informace naznačil žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě. S ohledem na to, že tato otázka nebyla v období před vydáním citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dostatečně judikatorně řešena, nemohl se jí dosud povinný subjekt ani žalovaný zabývat. Pokud tedy v tomto směru existuje nějaké podezření, je třeba se touto otázkou v dalším řízení zabývat.

K odepření poskytnutí informací by v daném konkrétním případě tedy bylo možno pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace o výši odměn vedoucích pracovníků Úřadu městské části Praha 6, jíž je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl je poškodit jej (např. jej šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávisť apod.).“

Důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem není jen věcně nesprávné posouzení žádosti, kdy požadované informace svou povahou (týkají se veřejně činných osob a veřejných prostředků) jsou způsobilé k poskytnutí, ale tímto důvodem je i vada řízení,

spočívající v nedostatečném odůvodnění zamítnutí žádosti žalobce. Žalovaný napadené rozhodnutí založil na stručném odkazu na posouzení žádosti žalobce v jiných, předchozích řízeních, aniž srovnal, zda jsou tato řízení totožná či porovnatelná ve svém předmětu, tj. neuvedl, jaké druhy informací byly v těchto řízeních požadovány, a neuvedl okruh osob, jichž se tyto informace dotýkají (žalobce např. požadoval i informace o vzdělání určitých osob). Shodný věcný názor na možnost poskytnutí informací o výši odměn nevylučuje povinnost správního orgánu každé své rozhodnutí odůvodnit a uvést úvahy, jimiž se při posuzování žádosti řídil (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Další důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí vychází rovněž z citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se nezabýval pouze hmotněprávními aspekty sporné věci, ale vyslovil se též k procesním aspektům svých hmotněprávních závěrů, neboť dospěl k závěru, že jím přijaté interpretační zásady pro aplikaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím mají i své významné procedurální dopady. Nejvyšší správní soud se zejména zabýval otázkou, do jaké míry mohou zaměstnanci povinného subjektu vlastní procesní aktivitou ovlivnit povinný subjekt v tom, zda a případně v jakém rozsahu informace o jejich platových poměrech poskytne, zejména zabránit jejímu poskytnutí, mají-li za to, že informace, která se týká jejich osoby, nemá být poskytnuta. Přitom konstatoval následující:

„Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine.

Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná – je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případně vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup. Komunikace mezi povinným subjektem a dotyčnou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo ohroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených lhůtách (§ 14 a 15 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva tobo, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. náleze Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadatelé poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon

povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body 16-21).

Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení.“

Z uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.

Z uvedených důvodů je v dalším řízení nezbytné vymežit okruh účastníků v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu.

Závěr o důvodnosti žalobních námitek v řízení, v němž bylo odmítnuto poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, by měl v zásadě vést soud k postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout, nejsou-li při soudním přezkumu shledány žádné důvody pro odmítnutí žádosti. Městský soud v projednané věci neshledal důvody pro odmítnutí žalobcem požadované informace z hlediska povahy této informace. Soud však nemá podmínky pro uložení konkrétní povinnosti informace poskytnout za situace, kdy správní orgány dosud nevyjasnily veškeré okolnosti potřebné k posouzení žádosti (včetně možnosti zneužití práva, jak bylo uvedeno výše a kterou žalovaný ostatně naznačuje ve svém vyjádření k žalobě) a kdy správní orgány také nejednaly s osobami, jichž se informace dotýká jako s účastníky řízení ve smyslu citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Za této situace, která naznačuje úkoly správních orgánů v dalším řízení, neměl soud podmínky k postupu dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stručně řečeno, soud při přezkumu neměl natolik dostatečně vyjasněné skutkové a právní závěry k tomu, aby mohl žalobci poskytnout přezkum v plné jurisdikci.

Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze shledal, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí povinného subjektu, podle § 78 odst. 1 a § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil jak pro nezákonnost, tak pro vady řízení. Současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a náklady zastoupení advokátkou, účinně dle plné moci předložené až při ústním jednání za 2 úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, účast na jednání – § 11 odst. 1 písm. a) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále

režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Daň z přidané hodnoty zástupkyně žalobce neúčtovala.

Celkové náklady řízení tedy činí částku 9.800 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 8. června 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zast. [REDAKCE] advokátkou se sídlem [REDAKCE], proti žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

t a k t o :

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč. Tato částka bude žalobci vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právní zástupkyně žalobce [REDAKCE] advokátky.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 14.600,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupkyně žalobce [REDAKCE] advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou soudu dne 7.7.2015 domáhal ochrany před nečinností Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“), který dosud nerozhodl o jeho odvolání ze dne 4.6.2014 proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 21.5.2014, č. j. MCP6 041947/2014 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) o odmítnutí části žádosti žalobce o informace podané dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o informacích“).

Podáním ze dne 5.6.2016 vzal žalobce žalobu zpět neboť žalovaný již rozhodl a žádal o přiznání nákladů řízení.

Podle ust. § 37 odst. 4 s.ř.s. může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle ust. § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce vzal svůj návrh, o kterém soud dosud nerozhodl, zpět, soud řízení podle ust. § 47 písm. a) s.ř.s. zastavil.

Podle ust. § 10 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1.9.2011, soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Řízení bylo zastaveno před prvním jednáním, soud proto výrokem II. tohoto usnesení rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku sníženého o minimální částku 1.000,-Kč, tj. o vrácení 1.000,-Kč žalobci.

Při rozhodování o nákladech řízení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 60 odst. 1, 3, 7 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přiznává mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. (3) Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. (7) Jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.

Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že pokud žalobce podanou žalobou opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který svou nečinnost následně ukončí vydáním rozhodnutí, a žalobce proto svou žalobu vezme zpět, má právo na náhradu nákladů soudního řízení.

Z podané žaloby, obsahu spisového materiálu a písemných vyjádření žalovaného k žalobě vyplynulo, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně (Z 21.5.2014, č.j. MCP6 041947/2014) byla odmítnuta žádost žalobce z 2.1.2014 o poskytnutí informací (dle zákona o informacích), a to v rozsahu pod bodem 3), tj. poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných vedoucím pracovníkům (Ing. Šindlerová, Mgr. Veverková, Ing. Malotín, Bc. Kejkrtová, Mg. Kos, MBA) a částečně pod bodem č. 4), pokud se týká přílohy „seznamu vedoucích odborů s příslušnou výší navrhované odměny...“ [bezprostředně se vztahující k části žádosti ad) 3)].

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal dne 4.6.2014 odvolání, které bylo spolu s předkládací zprávou správního orgánu I. stupně o „Postoupení Odvolání nadřízenému orgánu“ doručeno žalovanému dne 9.6.2014.

K odvolání žalobce z 4.6.2014 žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně z 21.5.2014, sp.z. MCP6 041947/2014 zrušil a věc vrátil k novému projednání rozhodnutím ze dne 1.12.2015, sp.zn. S-MHMP 840039/2014 OKC, č.j. MHMP 2060970/2015, doručeným do datové schránky žalobce dne 4.12.2015. Následně vzal žalobce podáním z 5.6.2016 žalobu zpět.

Jelikož žalovaný vydal rozhodnutí ve věci až po podání žaloby, a žalobce tedy vzal žalobu zpět právě z důvodu pozdějšího chování žalovaného, má žalobce vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v souladu s ust. § 60 odst. 3, věta druhá s.ř.s., podle kterého, vzal-li žalobce podanou žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného, má žalobce proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. V daném případě jsou náklady řízení tvořeny částí zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč a náklady právního zastoupení za 4 x úkon právní služby á 3.100,- Kč (§ 9 a § 11 odst. 1 vyhl. č 177/1996 Sb. za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, repliku k vyjádření žalovaného a zpětvzetí žaloby), tj.

12.400,- Kč, dále 4 x režijní paušál á 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), tj. 1.200,- Kč, tedy celkem 14.600,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21.července 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková

Toto rozhodnutí ze dne 21. července 2016, č.j. 9A 150/2015-65 nabylo právní moci dne 27. července 2016 a vykonatelnosti dne 30. srpna 2016.

Přípojení doložky provedla Ivana Vodehnalová dne 10. srpna 2016.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: [redacted], bytem [redacted], zastoupena [redacted], advokátem se sídlem v [redacted], proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. S-MHMP 894614/2012/OST/Ku ze dne 20. 7. 2012,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 7. 2012, č. j. S-MHMP 894614/2012/OST/Ku se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení**

- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce [redacted], advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně požádala podáním ze dne 25. 5. 2012 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), Úřad městské části Praha 18, Odbor výstavby a územního rozhodování (dále též „stavební úřad“) o sdělení informace, kterého dne nabylo právní moci rozhodnutí Úřadu městské části Praha 19 ze dne 18. 8. 2006, č. j. P19

12643/2006-OV/B, jímž bylo nařízeno odstranění stavby-sestavy buněk na pozemku parc. č. 1420 v k. ú. ██████████ Žalobkyně touto žádostí navázala na již dříve vyřízenou žádost o poskytnutí informací ze dne 21. 12. 2011, v níž žádala o sdělení, zda vůbec toto rozhodnutí nabylo právní moci.

Stavební úřad na žádost žalobkyně ze dne 25. 5. 2012 odpověděl sdělením č. j. MC18/426-2/2012/OVUR/So ze dne 4. 6. 2012, v němž uvedl, že předmětné rozhodnutí nabylo právní moci, avšak přesné datum nebylo možné zjistit, neboť se nedochovaly doručky. Z dochovaných dokladů však stavební úřad dovodil, že proti němu nebylo podání žádné odvolání, proto muselo nabytí právní moci nejpozději v září 2006.

Žalobkyně následně podala stížnost na postup při vyřizování žádosti dle § 16a InfZ s odůvodněním, že požadovaná informace jí nebyla poskytnuta, ač k tomu není zákonný důvod.

Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím postup stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že se nepodařilo zjistit přesné datum, kdy rozhodnutí ze dne 18. 8. 2006 nabylo právní moci, neboť v roce 2007 došlo k převedení kompetencí na úseku stavebního zákona z úřadu MČ P19 na úřad MČ P18 a spisový materiál, obsahující doručky i originál rozhodnutí s doložkou právní moci, nebyl v archivu nalezen. Stejnopis rozhodnutí s doložkou právní moci se nepodařilo získat ani od účastníků původního řízení, neboť nikdo z nich o její vyznačení nepožádal. Stavební úřad provedl šetření a ze zjištěných skutečností – mimo jiné z výpovědi ██████████, ██████████ původního řízení – vyvodil, že proti předmětnému rozhodnutí nebylo podáno odvolání, tudíž vzhledem k úpravě doručování v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, muselo nabytí právní moci nejpozději v září 2006. Žalovaný uzavřel, že stavební úřad poskytl žalobkyni veškeré informace, jež byl s to zjistit, neboť vycházel ze všech možných informací, které měl a má mít k dispozici, a dále ze skutečností, na jejichž základě dovodil právní moc rozhodnutí, byť ne ve formě konkrétního data.

Žalobkyně v podané žalobě namítá, že požadovaná informace – přesné datum právní moci rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 18. 8. 2006 – jí nebyla stavebním úřadem poskytnuta, ač žalovaný tvrdí opak. Žalobkyně nežádala o informaci, zda je dané rozhodnutí pravomocné či nikoli anebo zda proti němu bylo podáno odvolání či nikoli, ale kterého dne právní moci nabylo. Nad rámec předmětu věci žalobkyně podotkla, že v případě neprokázání dne nabytí právní moci nezbyde stavebnímu úřadu než rozhodnutí opětovně doručit všem účastníkům, aby bylo možno doložit datum doručení rozhodnutí, od něhož se odvíjí lhůta, po jejímž marném uplynutí nabývá rozhodnutí právní moci.

Žalobkyně dále uvedla, že neposkytnutí informace lze odepřít toliko na základě konkrétního zákonného důvodu, žádný takový však v rozhodnutí označen není. K tomu žalobkyně podotkla, že informační povinnost se vztahuje nejen na údaje, které úřad *má* (s nimiž disponuje), ale které i s ohledem na svojí působnost *má mít*; informace o právní moci rozhodnutí přitom nepochybně patří do působnosti stavebního úřadu. Na podporu tohoto názoru žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44Ca 179/2002, jenž k právě řečenému dodal, nemá-li úřad informaci, kterou dle právních předpisů má mít, že je povinen okamžitě ji doplnit a poskytnout.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na správnosti svého postupu v odvolacím řízení. V obecné rovině uznal, že doložka právní moci patří mezi informace, které správní orgán vypracoval, má je mít k dispozici a je povinen je na žádost poskytnout. Při převádění místní příslušnosti z úřadu MČ P19 na úřad MČ P18 a s tím souvisejících administrativních úkonech

však došlo ke ztracení správního spisu, jehož součástí bylo m. j. předmětné rozhodnutí. Stavební úřad správně vyšel z domněnky, že toto rozhodnutí nabylo právní moci, neboť jeho stejnopis – avšak bez doložky právní moci – předložil [REDAKCE], manžel zesnulé účastnice řízení o odstranění stavby, a konání odvolacího řízení nepotvrdila ani žalobkyně. Obnovení požadované informace z tohoto důvodu nebylo reálně možné, stavební úřad proto správně přistoupil ke sdělení těch informací, které měl k dispozici. Požadovaná informace žalobkyni poskytnuta být nemohla, neboť již neexistovala. Žalovaný dále podotkl, že si je vědom judikatury, dle níž je třeba v případě neexistující informace žádost odmítnout dle § 15 odst. 1 InfZ, avšak toto pochybení stavebního úřadu považoval za akceptovatelné s přihlédnutím k tomu, že neformální doprovodná informace byla pro žalobkyni přínosnější než pouhé rozhodnutí o odmítnutí.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházející ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], při čemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Žádný z účastníků řízení na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, soud proto mohl dle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout o věci bez nařízení jednání.

Předmětem žádosti žalobkyně ze dne 25. 5. 2012 o poskytnutí informací byl údaj, kterého dne nabylo právní moci rozhodnutí Úřadu městské části Praha 19 o odstranění stavby ze dne 18. 8. 2006, č. j. P19 12643/2006-OV/B. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stavební úřad, jakožto orgán územního samosprávného celku, je povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 InfZ.

Judikatura správních soudů se ustálila na stanovisku, že „[p]ovinné subjekty mají úplnou informační povinnost, to znamená, že okruh informací, z něhož musejí poskytovat, je úplný, musí poskytovat informace ze všeho, co mají nebo by měly mít. Je to odůvodněno skutečností, že ve vztazích, ve kterých povinný subjekt vystupuje, dochází k nakládání s veřejnými prostředky. Princip přístupu k informacím znamená možnost podívat se na údaje, které na úřadě leží, s nimiž úřad pracuje. Úřad tedy poskytuje ty informace, které má. To je definováno pojmem informace, vztahující se k působnosti. Informaci se míní to, co v okamžiku dotazu je, anebo má být, v úřadu k dispozici. Pokud úřad zjistí, že nemá informaci, kterou podle svých povinností stanovených právními předpisy má mít, je povinen ji okamžitě doplnit a poskytnout“ (rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 Ca 179/2002 ze dne 3. 12. 2002, ale také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 112/2013 ze dne 27. 11. 2015; podtrženo zdejším soudem).

Informace, kdy nabylo určité rozhodnutí správní moci, přitom v obecné rovině je údajem, který by měl mít příslušný správní orgán k dispozici; tuto skutečnost ostatně ve vyjádření k žalobě připouští i sám žalovaný. Dle § 75 odst. 1 věty první správního řádu „[s]právní orgán, který rozhodl v posledním stupni, vyznačí na písemném vyhotovení rozhodnutí, které zůstává součástí spisu, právní moc nebo vykonatelnost rozhodnutí“ (podtrženo zdejším soudem). Dle odstavce 2 tohoto ustanovení na požádání účastníka opatří správní orgán prvního stupně doložkou právní moci nebo vykonatelnosti stejnopis rozhodnutí, který byl účastníkovi doručen; na požádání účastníka se vyhotoví stejnopis výroku spolu s vyznačením doložky právní moci nebo vykonatelnosti. Nakládání se správními spisy upravují předpisy v oblasti spisové služby a archivnictví, konkrétně zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a jeho prováděcí vyhlášky. Dokumenty a spisy je možné zničit dle této právní úpravy až na základě proběhnuvšího skartačního řízení,

do něhož se zařazují po uplynutí skartační lhůty; před jejím uplynutím musejí být všechny vyřízené spisy a jiné dokumenty určeného původce – jejich výčet je obsažen v § 63 odst. 1 zákona o archivnictví – uloženy ve spisovně nebo ve správním archivu (§ 68 odst. 1 téhož zákona).

Povinný subjekt tak je povinen uchovávat dokumenty ze spisového materiálu po dobu skartační lhůty. Jestliže jimi nedisponuje z důvodu řádně provedené skartace, může žádost odmítnout z důvodu, že požadovaná informace již neexistuje; toto však správní orgány v posuzované věci netvrdily. Naopak pokud povinný subjekt určitou informaci nedisponuje proto, že „se ztratila“, pak se musí pokusit ji obnovit a žadateli poskytnout. Nejvyšší správní soud proto konstatoval, že „*měl-li povinný subjekt povinnost požadovanou informaci mít, měl také povinnost ji žalobci poskytnout, přičemž i v případě, že by touto informací sám fyzicky nedisponoval, bylo jeho povinností si ji opatřit*“ (rozsudek sp. zn. 5 As 112/2013). Jediným případem, kdy se povinný subjekt může této povinnosti zprostit, je absolutní nemožnost takového postupu. Nejvyšší správní soud v naposled citovaném rozsudku uzavřel: „*Pouze prokáže-li absolutní nemožnost takového postupu (prvopis dokumentu se nezachoval, stejnopisy ani druhopisy či jiné formy kopie – např. ‚pracovní soubor‘ v počítači nejsou k dispozici), je na místě z tohoto důvodu žádost odmítnout.*“

Skutečným jádrem posuzované věci tak je otázka, zda bylo z pohledu stavebního úřadu *absolutně nemožné* zjistit den právní moci předmětného rozhodnutí, potažmo opatřit stejnopis tohoto rozhodnutí s doložkou právní moci.

Ze správního spisu se podává, že stavební úřad již k žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 21. 12. 2011 prověřil, zda byl předmětný správní spis součástí spisů předaných dne 2. 11. 2007, kdy došlo k přechodu kompetence stavebního úřadu MČ P19 na úřad MČ P18, a zjistil, že k předání spisu došlo dne 11. 10. 2008, o čemž byl sepsán protokol (sdělení č. j. MC18/985-2/2011/OVUR/So ze dne 22. 12. 2011). Na základě tohoto zjištění stavební úřad prohledal svůj archiv a o výsledku tohoto pátrání informoval žalobkyni sdělením ze dne 10. 1. 2012: „*ani po intenzivním opakovaném hledání v archivu stavebního úřadu Vámi požadované rozhodnutí [...] nebylo nalezeno.*“ Téhož dne vyzval stavební úřad pod č. j. MC18/30-2/2012/OVUR/So [redacted], [redacted] ze dne 18. 8. 2006, k účasti na kontrolní prohlídce dne 24. 1. 2012, při níž měla mimo jiné předložit kopii předmětného rozhodnutí. Tohoto šetření se zúčastnili příbuzní již zemřelé [redacted], již předložili pracovníkům stavebního úřadu stejnopis rozhodnutí o odstranění stavby (sdělení č. j. MC18/985-7/2011/OVUR/So ze dne 6. 2. 2012), avšak bez vyznačené právní moci, a [redacted] potvrdil, že odvolání proti tomuto rozhodnutí nebylo podáno.

Takové zjišťování skutkového stavu soud nepovažuje za dostatečné. Obecně je třeba schválit postup stavebního úřadu, jenž za účelem zjištění data právní moci jednak pátral po tom, zda mu byl spis předán úřadem MČ P19, a následně prohledal svůj archiv, jednak se obrátil na účastníky řízení s výzvou k předložení jim doručených stejnopisů předmětného rozhodnutí, aby zjistil, zda nejsou opatřeny doložkou právní moci; jeho postup však nebyl důsledný.

Stavební úřad sice ve sdělení ze dne 10. 1. 2012 konstatoval, že archiv stavebního úřadu byl „opakovaně a intenzivně prohledán“, avšak o této činnosti neexistuje ve spisu žádný jiný doklad. Jestliže je správní orgán povinen prokázat *absolutní nemožnost* obstarání určitého dokumentu (informace), lze po něm důvodně požadovat, aby tento postup náležitě doložil, v tomto případě např. protokolem či úředním záznamem s podrobnostmi o provedeném vyhledávání. Ještě závažnější vada postupu stavebního úřadu však spočívá v tom, že se s výzvou k předložení stejnopisu rozhodnutí obrátil toliko na [redacted], ačkoli účastníky řízení o odstranění stavby byly dle kopie tohoto rozhodnutí kromě ní a žalobkyně i další osoby: [redacted], bytem [redacted], [redacted], bytem [redacted], [redacted].

██████████, bytem ██████████. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že právo na vyznačení doložky právní moci dle § 75 odst. 2 správního řádu „*žádný z účastníků rozhodnutí neuplatnil*“ (str. 3), toto tvrzení však nemá oporu ve správním spisu, jenž neobsahuje ani žádosti adresované stavebním úřadem těmto účastníkům, ani jejich případné odpovědi. Pakliže stavební úřad nedisponuje správním spisem z řízení o odstranění stavby, což je podstata jeho argumentace, není soudu zřejmé, jakým způsobem zjistil, že žádný z účastníků řízení nepožádal o vyznačení doložky právní moci, když se jich na to nedotázal. Bez popsání kroků nelze považovat úsilí povinného subjektu o obnovení požadované informace za dostatečné.

Lze shrnout, že povinný subjekt měl dle zákona povinnost požadovanou informaci mít, a jestliže jí před podáním žádosti pozbyl, byl povinen ji opětovně opatřit. Až pokud by se ukázalo, že toto obnovení je absolutně nemožné – kvůli nedohledatelnosti původního spisu a neexistenci stejnopisů rozhodnutí s doložkou právní moci –, mohl by žádost žalobkyně odmítnout. K tomu však v dosavadním průběhu řízení nedošlo, neboť stavební úřad nezdokumentoval provedení hledání ztraceného spisu v archivu a zejména neověřil, zda některý z účastníků řízení o odstranění stavby nedisponuje stejnopisem předmětného rozhodnutí s doložkou právní moci.

Soud přisvědčil žalobkyni i v tom, že vyžádaná informace jí poskytnuta nebyla; povinný subjekt proto nemohl postupovat jinak, než její žádost v souladu s § 15 odst. 1 InfZ odmítnout (téhož názoru je i právní doktrína, srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 45). Sdělení stavebního úřadu tak je třeba považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti v materiálním smyslu. Žalovaný ostatně toto pochybení stavebního úřadu ve vyjádření k žalobě uznal s tím, že je považoval za akceptovatelné vzhledem k tomu, že žalobkyni dostalo alespoň neúplné informace, resp. všech informací, jež byl stavební úřad s to opatřit. K tomu soud jen dodává, stavebnímu úřadu nic nebránilo tuto „neúplnou informaci“ žalobkyni sdělit i v případném rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Pro úplnost se soud zabýval i požadavkem žalobkyně, aby rozhodnutí o odstranění stavby bylo opětovně rozesláno všem účastníkům řízení, pokud nebude přesné datum nabytí právní moci zjištěno. Jádrem sporu v posuzované věci je právě toto přesné datum, nikoli pochybnost, zda k nabytí právní moci skutečně došlo. Žalobkyně nevedla žádné konkrétní okolnosti nasvědčující tomu, že rozhodnutí právní moci vůbec nenabylo, a nevyšly najevo ani při vyhledávací činnosti provedené stavebním úřadem. Pokud však nebylo důvodně zpochybněno to, že napadené rozhodnutí vůbec nabylo právní moci, není dán důvod pro jeho opětovné doručování. Sama skutečnost, že přesné datum nabytí právní moci dnes není známo, nemůže způsobit, že by rozhodnutí nebylo pravomocné. Jestliže bylo řádně doručeno všem účastníkům řízení, nabylo právní moci, a pozdější doručení by postrádalo jakékoli právní účinky.

Soud proto uzavírá, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění. Z toho důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku bude správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, tak, že jsou tvořeny dle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 odměnou za dva úkony právní služby

uvedené v § 11 odst. 1 písm. a), d) [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby] ve výši 2.100 Kč za každý tento úkon a dle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem DPH, je součástí nákladů řízení rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 %. Náhradu nákladů v celkové výši 8.808 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližě následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. srpna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: [redacted], bytem [redacted], zastoupen [redacted], advokátkou se sídlem [redacted], proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2012, sp.zn. S-MHMP 1063024/2012/OST/Ja,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 29. 8. 2012, sp.zn. S-MHMP 1063024/2012/OST/Ja **se z ru š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.800,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce [redacted] advokátky.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2012, sp.zn. S-MHMP 1063024/2012/OST/Ja (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzen postup odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „ÚMČ Praha 6“) ve věci poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce uvedl, že toto rozhodnutí považuje za nesprávné, když byl jím a v rámci předcházejícího řízení zkrácen na svých právech.

Dne 6. 7. 2012 podal žalobce na ÚMČ Praha 6 žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. V žádosti požadoval žalobce poskytnutí následujících informací k provozovně La Fuente, která sídlí na adrese Národní obrany 13, Praha 6:

- 1) aktuální kolaudační souhlas/kolaudační rozhodnutí platné pro uvedenou provozovnu
- 2) informace k prováděným změnám stavby. Jedná se zejména o:
 - souhlas, stanovisko a další dokumenty orgánu památkové péče
 - způsob oznámení prováděných změn stavby (vyvěšení na místě, vyvěšení na úřední desce, oznámení účastníkům řízení), včetně časových údajů
 - další podklady místně příslušných úřadů k prováděným změnám
- 3) postup oznámení změn stavby a možnosti reakce účastníků řízení (kde zjistit informace o chystaných stavbách/změnách staveb, způsob obrany proti chystané stavbě/změně stavby).

Dopisem, který byl žalobci doručen dne 6. 8. 2012 a který byl označen jako „Sdělení“, bylo žalobci ÚMČ Praha 6 sděleno, že odboru výstavby nebyla hlášena žádná stavba a tudíž nemůže vyhovět požadavku na zaslání písemností, které by se realizované změny stavby týkaly. Současně ÚMČ Praha 6 žalobci sdělil, že provede na místě namátkovou kontrolu za účelem zjištění skutečného stavu věci a že ze zasláné fotografie žalobce nelze dovodit, o jaký rozsah změn či udržovacích prací se jedná.

Žalobce k tomuto sdělení povinného orgánu uvedl, že ÚMČ Praha 6 reagoval na žádost žalobce až po uplynutí lhůty stanovené v ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., aniž by byl tento postup řádně odůvodněn. Žalobce dále uvedl, že pokud povinný orgán tvrdil, že příslušné informace k bodu č. 2) žádosti o informace nemá, není tím odůvodněn postup povinného orgánu vůči bodům 1) a 3) žádosti, kdy se k těmto bodům žádným způsobem nevyjádřil, ani jejich poskytnutí neodmítl.

V této skutečnosti spatřoval žalobce rozpor s ust. § 14 a 15 zákona č. 106/1999 Sb. a proto podal dne 13. 8. 2012 stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb.

O podané stížnosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že orgán prvního stupně nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro poskytnutí informací, ovšem toto pochybení nelze zpětně odstranit. Ke stížnostní námitce žalobce, že nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací, když tyto nebyly poskytnuty, žalovaný uvedl, že ustanovení o odmítnutí poskytnutí informací nelze v daném případě použít, protože povinný orgán neodmítl požadované informace žadateli sdělit. Povinný subjekt informace ani poskytnout nemohl, neboť neexistovaly.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný stejně jako orgán prvního stupně část žádosti žalobce o informace zcela opomenul. Žalovaný se dle názoru žalobce vypořádal pouze s tím, že ohledně prováděných změn stavby nedisponoval povinný orgán žádnými informacemi a toto také žalobci sdělil. Dále uvedl, že ohledně informací požadovaných v bodech 1) a 3) žádosti není v napadeném rozhodnutí ani zmínka. Žalobce poukázal na to, že povinný orgán na tyto dva body taktéž neodpověděl a ani poskytnutí těchto informací nezamítl, jak mu ukládá zákon.

Žalobce namítal, že postup žalovaného, který potvrdil postup orgánu prvního stupně, byl nezákonný. Žalobce uvedl, že je možné ztotožnit se s tím, že pokud správní orgán nemá informaci, o jejíž sdělení žadatel žádá, oznámením žadateli, že informacemi nedisponuje, plní svou povinnost k poskytnutí informace. Nelze však souhlasit s tím, že bylo postupováno v souladu se zákonem, pokud se zbývajícimi dvěma dotazy povinný orgán vůbec nezabýval. Žalovaný měl dle žalobce po prověření celé věci ve smyslu ust. § 16a odst. 6 písm. b) nebo c) zákona č. 106/1999 Sb. buď povinnému orgánu přikázat, aby věc vyřídil anebo usnesením věc převzít a sám o žádosti rozhodnout.

V daném případě tak dle žalobce oba správní orgány porušily jeho práva. Žalobce požadoval informace, které mu však nebyly poskytnuty a bylo postupováno v rozporu se zákonem tak, že o neposkytnutí požadovaných informací nebylo rozhodnuto, čímž byla žalobci odňata možnost se proti odmítnutí informace poskytnout bránit odvoláním podle § 16 zákona č. 106/1999 Sb., včetně možnosti soudního přezkumu rozhodnutí o odvolání.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a zároveň aby soud uložil žalovanému povinnost nařídit povinnému orgánu vyřízení žádosti žalobce o poskytnutí informací ve vztahu k bodům 1) a 3) jeho žádosti.

K žalobě se vyjádřil žalovaný správní orgán a navrhl její zamítnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stejně jako povinný subjekt posoudil žádost o informace jako žádost vztahující se pouze k domnělým prováděným změnám stavby. Z toho důvodu proto žalobci nemohl zaslat „aktuální kolaudační souhlas/kolaudační rozhodnutí“, neboť žádné nové „aktuální“ opatření nebylo v této věci vydáno. Stávající kolaudační souhlas předmětné provozovny z roku 2008 je žalobci znám, jak vyplývá z několika desítek jeho podání adresovaných jak povinnému subjektu, tak stavebnímu odboru Magistrátu hlavního města Prahy. Žalovaný poukázal na to, že kopie kolaudačního souhlasu z roku 2008 byla na základě zákona č. 106/1999 Sb. poskytnuta SVJ Národní obrany 936. Z obdobných důvodů nemohly být poskytnuty ani informace pod bodem 3) žádosti.

Žalovaný upozornil na to, že žalobce ve stížnosti neuvedl, že požadoval obecné informace k bodu 3) žádosti či zaslání stávajícího kolaudačního souhlasu, jak nyní uvedl v podané žalobě. Ve stížnosti žalobce pouze uvedl, že mu byly informace poskytnuty po lhůtě, sdělení trpí vadami (nesprávné datum) a ve věci mělo být vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Žalovaný dále poukázal na to, že předmětem žádosti o poskytnutí informace nemůže být žádost o výklad právních předpisů, resp. vytváření nových informací povinným subjektem spočívající v popisu práv účastníků správního řízení a popisu procesního postupu správního orgánu v konkrétním řízení.

Žalovaný závěrem uvedl, že se vzhledem k tomu, že stavební úřad nemá k dispozici žalobcem požadované informace, neboť neexistují, případně žalobce požadoval informace, na které se zákon č. 106/1999 Sb. nevztahuje, i v případě, že by zdejší soud k závěru, že bylo třeba vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce ve smyslu ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., domnívá, že uvedeným postupem (vydáním sdělení), nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobce. Žalobci by totiž i v takovém případě nemohly být požadované informace poskytnuty.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které zdůraznil, že předmětem žádosti o poskytnutí informací byly tři otázky. Kromě informací k prováděným změnám stavby, o nichž povinný orgán sdělil, že neexistují, požadoval žalobce ještě aktuální kolaudační souhlas/kolaudační rozhodnutí platné pro uvedenou provozovnu a také informace k postupu oznámení změn stavby. Ze sdělení ze dne 3. 9. 2012 však plyne, že byla prověřena současná situace, na základě podání žalobce, a že v současné době žádné „další změny“ stavby ohlášeny nebyly. Z toho však dle žalobce nelze zjistit, zda k tomu nemohlo dojít dříve, tedy v době od doby získání kolaudačního souhlasu z roku 2008 do současné doby. O tom, že v mezidobí nedošlo ke změně kolaudačního souhlasu z roku 2008, a tudíž stále platí původní kolaudační souhlas, se žalobce dozvěděl až z vyjádření žalovaného k podané žalobě. Pokud tedy ke změně původního kolaudačního souhlasu nedošlo, mělo byt dle žalobce ve sdělení uvedeno, že je beze změn v platnosti stále kolaudační souhlas ze dne 18. 12. 2008, č.j. MCP6 082423, 085227/2008, jehož existence je žalobci známá.

K argumentaci žalovaného k bodu 3) žádosti, že nemohl poskytnout informace „z obdobných důvodů“, tedy proto, že neexistují, žalobce uvedl, že s ní nesouhlasí. Pokud totiž povinný orgán nerozuměl žádosti žalobce v bodě 3), pak měl postupovat podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a žalobce vyzvat, aby žádost upřesnil. Správní orgán však toto neučinil, pouze ve vyjádření k žalobě konstatoval, že až v žalobě žalobce uvedl, jaké požadoval informace, což ve své stížnosti proti postupu povinného subjektu neuvedl. K tomuto argumentu žalovaného žalobce uvedl, že vycházel z toho, že otázky formuloval jasně a pokud povinný orgán žalobce nevyzval k upřesnění žádosti, měl za to, že položeným dotazům porozuměl. V daném případě tak dle žalobce žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem.

Žalobce dále uvedl, že nepožadoval po povinném orgánu, aby mu poskytl výklad právních předpisů, přičemž znovu vyslovil názor, že jej měl povinný orgán v případě nejasnosti vyzvat k upřesnění žádosti.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 6. 7. 2012 podal žalobce na ÚMČ Praha 6 žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., kterou doložil fotografií staveniště na předmětné adrese. Po povinném subjektu požadoval poskytnutí informací pod třemi body, viz výše v úvodu tohoto rozsudku.

ÚMČ Praha 6 vydal dne 3. 9. 2012 (pozn. soudu: jedná se nesprávné datum vyhotovení, což je potvrzeno i v napadeném rozhodnutí) sdělení č. MCP6 062450/2012. Toto sdělení bylo žalobci doručeno dne 6. 8. 2012. Z tohoto sdělení vyplývá, že odboru výstavby ÚMČ nebyla ohlášena žádná další změna předmětné stavby a z toho důvodu nemůže odbor výstavby vyhovět požadavku žalobce na zaslání písemností, které by se realizované změny týkaly.

Zároveň je v tomto sdělení uvedeno, že z předložené fotografie nelze dovodit o jaký rozsah změn či udržovacích prací se jedná, jakož ani to, zda prováděné změny vyžadovaly ohlášení, či stavební povolení, případně zda se jednalo o stavební práce mající povahu prací udržovacích, které nepodléhají projednání se stavebním úřadem.

V závěru tohoto sdělení je obsažena omluva za pozdní vyřízení předmětné žádosti z důvodu dovolené vyřizující pracovnice a technických problémů souvisejících s předáním písemností.

Dne 13. 8. 2012 podal žalobce stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce ve stížnosti uvedl, že sdělení ÚMČ Praha 6 trpí několika vadami:

- je datované k 3. 9. 2012, ačkoli toto datum v době podání stížnosti ještě nenastalo
- ve sdělení je chybně označeno datum podání žádosti (místo 6. 7. 2012 je uvedeno 9. 7. 2012)
- písemnost je označena jako „sdělení“, ačkoli z jejího obsahu vyplývá, že se má jednat o rozhodnutí, přičemž tato písemnost náležitosti rozhodnutí nesplňuje (chybí poučení).

Žalobce dále ve stížnosti uvedl, že informace nebyly poskytnuty podle zákona č. 106/1999 Sb. Zároveň uvedl, že trvá na poskytnutí informací dle žádosti.

Napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný tak, podle ust. § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. se postup odboru výstavby ÚMČ Praha 6 jako povinného subjektu potvrzuje.

V úvodu napadeného rozhodnutí zopakoval žalovaný průběh řízení, včetně doslovného přepisu žádosti žalobce o poskytnutí informací. Dále žalovaný uvedl, že orgán prvního stupně nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro poskytnutí informací, resp. informace poskytl až po uplynutí 15 denní lhůty ode dne doručení žádosti. Vzhledem k ustanovení § 16a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. však toto pochybení nelze zpětně odstranit, a proto nezbylo žalovanému než tento postup povinného subjektu potvrdit.

Ke stížnostní námitce žalobce, že v daném případě mělo být vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť požadované informace nebyly povinným subjektem poskytnuty, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. nelze v daném případě aplikovat, jelikož dopadá na případy, kdy povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje, avšak z určitého důvodu je, příp. jejich část, odmítá žadateli sdělit. Z obsahu předloženého spisu vyplynulo, že povinný subjekt neodmítnul požadované informace žalobci sdělit. Povinný subjekt totiž v tomto případě ani požadované informace – zaslání požadovaných písemností a informace o způsobu a procesu povolení stavebních úprav – poskytnout nemohl, neboť neexistovaly. V tomto smyslu tak povinný subjekt žalobci informace o stavebních úpravách předmětné nemovitosti, kterými v tu chvíli disponoval, poskytl.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalobce s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Podle § 14 odst. 5 písm. b) citovaného zákona povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti.

Podle § 14 odst. 5 písm. d) citovaného zákona, nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle § 15 odst. 1 citovaného zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 16a odst. 1 písm. c) citovaného zákona stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.

Podle § 16a odst. 6 citovaného zákona nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

- a) postup povinného subjektu potvrdí,
- b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo
- c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

Soud shledal žalobu důvodnou.

V daném případě se jednalo o pochybení správního orgánu 1. stupně, který informace dle žádosti neposkytl, ani nerozhodl o odmítnutí jejich poskytnutí. Žalovaný pak tento nezákonný postup povinného subjektu v napadeném rozhodnutí aproboval, když se nevypořádal se stížností žalobce a pouze postup povinného subjektu potvrdil. Tímto postupem zatížil žalovaný své rozhodnutí vadou, která způsobuje jeho nepřezkoumatelnost soudem.

Žalobce v podané žalobě namítl, že mu povinný subjekt poskytl pouze část požadovaných informací, přičemž o zbytku mu sdělil, že požadovanými informacemi nedisponuje, ačkoli měl v této části žádost dle žalobce odmítnout.

Soud při posouzení této námitky vycházel z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, č.j. 9 A 65/2013-49, který v obdobném případě judikoval, že „*skutečnost, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje, je bez dalšího objektivním důvodem znemožňujícím vyhovění žádosti o poskytnutí takové informace.*“

V daném případě bylo žalobci sděleno, že povinný subjekt informacemi, požadovanými v bodu č. 2) žádosti, nedisponuje, aniž by bylo vydáno o této části žádosti rozhodnutí. Tím, že povinný subjekt nevydal rozhodnutí o žádosti, pochybil a žalovaný jeho postup bez ohledu na stížnostní námitky žalobce potvrdil.

Ve zbývajících bodech 1) a 3) žádosti povinný subjekt dle názoru soudu pochybil taktéž. Podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. není-li žádost odmítnuta podle § 15 téhož zákona, je povinný subjekt povinen informace v 15 denní lhůtě poskytnout. Forma tohoto poskytnutí je na úvaze povinného subjektu, resp. bude odpovídat charakteru poskytovaných informací.

V bodu č. 1) žalobce požadoval aktuální kolaudační souhlas/kolaudační rozhodnutí platné pro uvedenou provozovnu. Ve sdělení ÚMČ Praha 6, ani v napadeném rozhodnutí však ohledně bodu 1) žádosti není žádná zmínka.

V bodu č. 3) žalobce požadoval informaci o postupu oznámení změn stavby a možnosti reakce účastníků řízení (kde zjistit informace o chystaných stavbách/změnách staveb, způsob obrany proti chystané stavbě/změně stavby). Ve sdělení ÚMČ Praha 6, ani v napadeném rozhodnutí však ohledně bodu 3) žádosti žádná zmínka není.

Z uvedeného vyplývá, že informace, které žalobce požadoval v bodech 1) a 3) žádosti, mu nebyly poskytnuty vůbec, aniž by o této části žádosti bylo jakkoli rozhodnuto.

Pokud povinný subjekt považoval žádost žalobce v bodu č. 3) za příliš obecnou nebo jako žádost o informaci, k jejímuž poskytnutí nebyl povinen (tj. např. žalovaným zmíněný výklad právního předpisu), mohl dle názoru soudu informaci taktéž poskytnout pouze v obecné rovině, popř. podle ust. § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. vyzvat žalobce k upřesnění žádosti.

Lze však přisvědčit žalovanému, že není povinen poskytovat výklad právních předpisů. Nicméně informaci o tom, kde zjistit informace o chystaných stavbách, resp. změnách staveb, nelze dle názoru soudu považovat za výklad právního předpisu.

Z uvedených důvodů proto soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil. Právním názorem, který soud vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Na žalovaném v dalším řízení tedy bude, aby se vypořádal se stížností žalobce a postupoval podle ust. § 16 odst. 6 písm. b) nebo písm. c).

Závěrem soud považuje za vhodné podotknout, že věcným posuzováním žádosti by nepřípustně zasáhl do rozhodovací pravomoci žalovaného správního orgánu, resp. správního orgánu I. stupně, když právě na nich bylo, aby o požadovaných informacích rozhodly (ať už tak, že by informace poskytly, nebo že by jejich poskytnutí odmítly s odkazem na některý ze

zákonných důvodů odmítnutí). Toto rozhodnutí by tak následně mohlo být podrobeno soudnímu přezkumu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupkyně žalobce [REDAKCE], advokátky. Mimosmluvní odměna činí 4.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby) po 2.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právní zástupkyně ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí 7.800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který učil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. června 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová